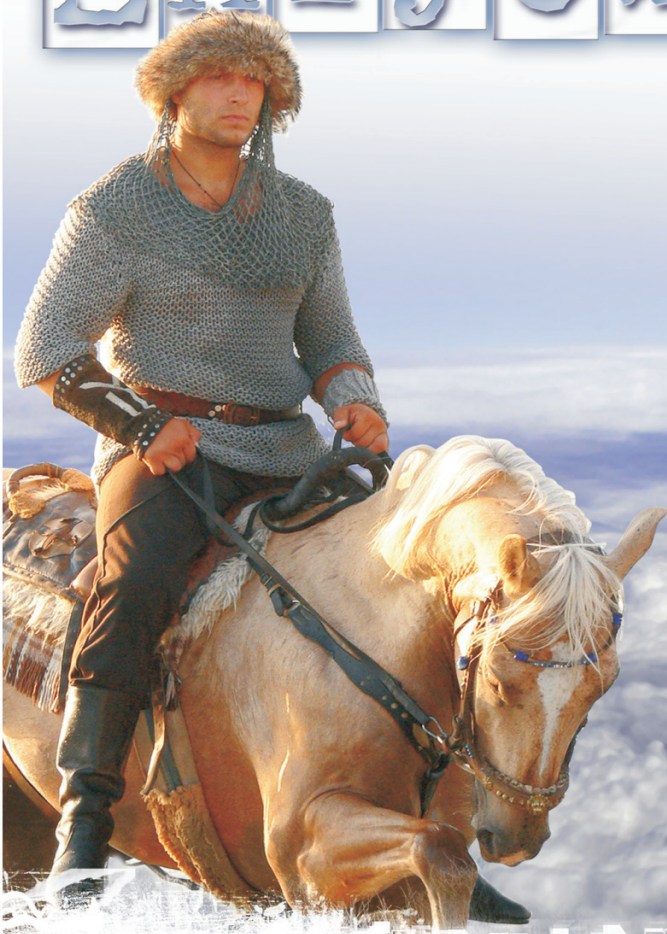

ЕНТУСИАСТ

РАЗПРОСТРАНЯВА СЕ
БЕЗПЛАТНО

с ЕЛИЦА И СТОЯН – към други светове . интервю
Древнобългарската МОНАРХИЧЕСКА традиция
ТАНГРИЗМЪТ – предхристиянският МОНОТЕИЗЪМ в българските земи
ДЕН И ДОМ-СВЕТИЛИЩЕ на 13 ПОИМЕННИ безсмъртни българи . представяне и интервю
БАГАТУР – СВЕЩЕНИЯТ МЕЧ на древния българин . интервю
Българското ДУХОВНО Елдорадо . интервю

*Българската земя е утробата на
европейската култура и в бъдеще
България ще бъде духовен санаториум на Европа.*

~ проф. Хари Салман, Холандия

Единственият народ на планетата, който не може да живее нито миг без Небе, е българският.
~ ВАКЛУШ ТОЛЕВ

BULGARIA-MAP.INFO

Списание ЕНТУСИАСТ

съдържание

Тематична линия в броя:

ПОРТРЕТ

Интервю

СОЦИАЛНОСТ

Хора и институции:
Александър Долев

Семейството и децата:
Интервю на Боряна Коскина
с младите автори

РЕПИГИЯ & МИСТИКА

Учения:
Ваклуш Толев

Астрология:
Ваклуш Толев

КЛАСИКА & ЖАНРА

Личности:
Интервю с автора на идеята,
богословът Ваклуш Толев

Кино:
Ралица Благвестова и др.

ОТКРИВАТЕЛСТВО

Интервю с д-р Масару Емото

ДУХ & ТЯПО

Екстремно:
Интервю с воина багатур Явор Гънчев

ИНФОСВЯТ

Интервю-разговор с изследователя
орфеист Никола Гигов

2009

"БОГ И БЪЛГАРИЯ – ЕДИНСТВО
В ДВОЙНА ПЛЪТ"

~ Пенчо Славейков

С Елица и Стоян - към други светове

Древнобългарската
монархическа традиция

Детски фентъзи клуб
"Светлини сред сенките"

Тангризмът - предхристиянският
монотеизъм в българските земи

Зодии Рак, Плев и Дева

Ден и Дом-светилище на 13
поименни безсмъртни българи

ЕРАГОН

Тайнството на водата

БАГАТУР - свещеният меч
на древния българин

Българското духовно Елдорадо

Редактор и коректор: Ралица Благвестова
Дизайн и предпечат: Александра Вапи

Фотография корица © школа БАГА-ТУР
www.magazine.entmedia.net • mail@entmedia.net

С ЕЛИЦА И СТОЯН - КЪМ ДРУГИ СВЕТОВЕ

Интервю за сп. Ентусиаст

Разкажете ни как започнахте пътя си на артисти – какво ви вдъхнови и поведе в началото?

Елица: Моята майка е певица и всички жени в рода ми пеят, при мен пеенето е приемственост. Първите ми спомени с ударните инструменти са от 5 годишна възраст. Живеех в Африка с родителите ми, баща ми ми даваше кутии от сухо мляко върху които ритмизирах. По-късно завърших 2 музикални училища – във Варна с ударни инструменти, в Котел с пеене, а след това и висше образование в София с ударни.

Стоян: Баща ми е акордеонист. Когато бях на 3 години той ми донесе първият тъпан, на който започнах да си измислям свои ритми. Любовете ми към ритъма много бързо ме изстреля сред барабанистите и още на 6 год. възраст вече свирех рок енд рол с група. Завърших музикално училище и академия с ударни. **Още на 13 год. възраст започнах моите експерименти с барабани и до момента имам богата колекция от изобретения и нови инструменти които сам съм създал – барабани със уникален звук, визия и сложни механизми.** Това е и хобито ми – да изобретявам нови инструменти и нови техники на музициране.

Как се срещнахте и събрахте в един творчески екип? И какво ви доведе насетне до попрището на

настоящата ви изява?

Стоян: Запознахме се в Канада преди 7 години. Любовете и музиката ни събра. Имахме съвместна музикална изява в Торонто. Елица пееше в “Космически гласове”, а аз имах концерт с други музиканти.

Елица: Първоначално започнахме да си свирим и записвахме само за нас, но след първия ни концерт веднага ни попитаха за албум и за следващи проекти. Със Стоян сме изнесли стотици концерти – многобройни концерти в чужбина, а след Евровизия много често концертираме и в България. **Българският автентичен фолклор има мистичен уникален заряд.** Почитаме корените си и съблюдаваме за красивото вплитане на етно мотивите със съвременната електронна музика.

Залогите на традиционно българското в музиката си – имате ли амбицията да изразите, да покажете духа на България пред света?

Елица: Това се случва при всеки наш концерт. Разкриваме мистиката и мистериите на българските автентични песни и ритми на публиката, която тотално се потапя във приказката, която ѝ разказваме. Приказка, разказана с ритъм и глас. Приказка, която идва от древните български ритуали и достига до бъдещите звуци. Това за мен е като една музикална археология

на музикалните пластове.

Стоян: Хареса ми изказването на журналист от Ройтерс, който след родопската песен на Елица сподели с нас: "Тази музика е космическа, звучи като портал към други светове!" Тогава аз му отговорих: "Да много добре звучи. Това е нашата визитка: *Музиката на Елица и Стоян – портал към други светове!*"

Защо се казва "Вода" песента, с която пробихте в "Евровизия"? Какво е за вас водата – като символ, като асоциации?

Стоян: Сложихме това заглавие, защото водата е символ на живот. Нищо не може да съществува без вода. Искане песента да е вечна като водата.

Елица: Когато записвах песента, си представях че всеки, който я чуе, ще има жажда да я слуша отново и отново. И че ще действа пречистващо като чист планински извор. Аз съм любителка на крайностите и затова ми харесва и контрастът при водата – както може да е тиха и спокойна, така може да е стихийно бушуваща като водопад. Това са състояния на духа, които всеки от нас носи в себе си, затова и нашата "Вода" достигна до милиони сърца навсякъде по света.

Промени ли се нещо за вас и какво се промени след изключително успешното ви представяне в "Евровизия"?

Елица: И психически, и физически се чувстваме стократно по-силни и стихийни. Природата е с нас и ние сме с нея. Можем да поставим рекорд за най-много осъществени концерти в рамките на година-две. Програмата ни е пълна – турнета в Япония, Корея, Швеция, Африка, Америка...

Работите ли по нови идеи?

Елица: Заснехме клип към втората стихия "Земя". Режисьор на видеото е Валери Милев. Следват стихии "Огън", "Вятър", и "Етер".

Вашиите изпълнения имат изключителна сила и въздействие – откъде черпите своята енергия, вдъхновението си?

Елица и Стоян: Любовта, природата, приятелите, книга, филм. Самите ни инструменти са силно заредени с положителна енергия и имат силата да лекуват.

Извън музиката за какво друго ви е приятно да отделяте от времето си? Какви филми, четива са ви интересни – любими заглавия, автори?

Елица и Стоян: И двамата сме големи киномани! Харесваме книги и филми с фентъзи тематика. Филми за свръх-герои, филми с вълшебства, приключенски, с бойни изкуства, със сайбър стилистика и космическа тематика.

Фотографии на Елица и Стоян

© Мартин

ЕНТ

ВОДА

Море малка моме, иий
Море, море, море, пее, иий

Море Митра пее на реката – Митре ле, иий, Митре лее
Море на реката до гората – Митре ле, иий, Митре лее
Море йоздол иде лудо младо – Митре ле, иий, Митре лее
Море лудо младо конче води – Митре ле, иий, Митре лее

Море, море, пее
Море, море, ий
Митре ле
Едно о... о... о...
А... а... а...

Море лудо младо конче язди – Митре ле, иий, Митре лее
Море конче язди, мома люби – Митре ле, иий, Митре лее

Тара-ду-да дай-ду-дара дара-ду-да, Митре лее
Тара-ду-дай ду-дара дара-ду-да (Хей)
Тара-ду-дай ду-дара дара-ду-да...

ДРЕВНОБЪЛГАРСКАТА МОНАРХИЧЕСКА ТРАДИЦИЯ

автор **АЛЕКСАНДЪР ДОЛЕВ**

"Канасюбиги Омуртаг е от Бога владетел..."

~ Старобългарски каменен надпис

Да се опише българската монархическа традиция е задача непосилна, защото това означава да се разкаже историята на българските държави, съществували на два континента и в продължение на близо 3 000 години. От тях само 60 години (1946-2005г.) в сегашна България има републиканска форма на управление – с всичките условности на нейната правомерност. А старобългарските каменни надписи гордо свидетелстват, че "канасюбиги Омуртаг е от Бога владетел", наричат "Пресиян от Бога владетел на многото българри..." или описват действията на канасюбиги Крум в защита на неговия "саракт" (държавна територия).

Но да мислим, че това е монархическата ни традиция – само в периода VII – X в.сл.Хр. – ще събереме. След появата на новите изследвания на историка

Петър Добрев, стана ясно: първо, че прародината ни е известната в древността – Бал(г)хара (в териториите на съвременен Афганистан, Пакистан, Иран, Таджикистан), и второ, българите се оказаха народ, принадлежащ към индоевропейската (арийската) етно-културна и езикова общност.¹ Това ни сроди с великите стари цивилизации от Шумер и Египет, през Вавилон и Персия до Индия. Нещо повече – монархическата (или държавната) ни традиция се оказва колкото древна, толкова и устойчива през вековете.

Още старите индийски свещени текстове (като например "Махабхарата", датирана между X-VIII в.пр.Хр.) говорят за Царя на българите Кардама.² Дори в IX в.сл.Хр., вече в Дунавска България, виждаме владетел със същото име – Кардам (777-803г.)³, предшественик на канасюбиги

Крум. Ако отворим "Рамаяна" ще забележим с почуда, че името на индийския Бог на съкровищата Кубера, се повтаря в името на брата на кан Аспарух – Кубер, който първо се заселва в Панония през VII в.сл.Хр., а после с народа си се премества в днешна Македония, където създава държава и дори се опитва да превземе Солун. (Почти два века по-късно канасюбиги Крум, с мощен военен удар по долината на река Струма, разбива византийските гарнизони и обединява двете български държави, създадени от братята Кубер и Аспарух, в едно общо Отечество.) Това е учудващо устойчива царска именна традиция – да не забравяме, че първородният син и престолонаследник на НВ Цар Симеон II също се казва Кардам и това не е случайно.

В древноиндийските хроники на болхи(ки)те и тяхната царска династия е отделено почетно място. Столицата им е свещеният град Балх (съществуващ и досега в Афганистан), династията им е считана за изключително благородна, а синът на техния легендарен цар Кардама се преселва в Индия, където създава ново царство и династия – Кардамитите, които дори носят титла за Цар – Балхара, по името на земята, от която са се преселили.

Древната българска прародина

Бал(г)хара просъществува до завладяването ѝ от персите, впоследствие от Александър Македонски и става известна в Европа с гръцкото име **Бактрия**. Нещо повече, Александър се жени за бактрийската принцеса Роксана (или Рошана, което име и досега се среща в тези райони), за да узакони с този династичен брак властта си над Азия, древните народи на която с право го считат за варварин. Следователно, действително царските династии на древна Балхара са били считани за изключително високопоставени и древни. Родството с тях е имало изключително символично значение. Ако се отклоним за момент, нашето народно име "българи" идва от "бълг" ("балг") – висок, издигнат, високопоставен, и "арии" (айрия) – благородник, аристократ, и е преведено от д-р Петър Добрев като "най-знатните благородници" или "високи", "издигнати", "аристократи". Интересното е, че ние сега не подозираме за това, но древните народи отлично са знаели свещения и благороден произход на българските царски династии и техния "от Бога даден" народ.

Впоследствие, поради нашествието на хуните в Бал(г)хара през 153г. сл.Хр., започват български преселения към Кавказ, където през 165г. легендарният от "Именника на българските канове"

¹ Нека не се бърка с тезите на Хитлер за арийска раса, каквато всъщност няма. Съвременните и древните народи на Европа, Индия, Иран, Афганистан, Пакистан са сродни по езикови, културни, етнически и цивилизационни характеристики, които доказват общ произход в далечното минало. – Б. а.

² Българите са наричани тогава от индийците болхи(ки). – Б. а.

³ Навсякъде в текста използвам датировките на управлението на българските владетели, както д-р Петър Добрев ги е разкрил в книгата си "Царственик на българското достолепие". – Б. а.

Авитохол⁴ създава първата българска държава в Европа, която по време на разцвета ѝ през VII век при кан Кубрат, вече е наричана от византийските хронисти “Старата Велика България”. След смъртта на кан Кубрат, неговите синове създават още три държави – цитираните по-горе на Кубер и Аспарух, както и Волжко-Камска България на кан Котраг, просъществува до XV век с името България. Вероятно петият брат е Алцек, който преминавайки през Панония и Бавария се заселва с народа си в Италия, където и досега има област Булгаро. (Най-големият брат Батбаян има по-нещастна съдба – останал да управлява Кавказка България след баща си Кубрат, той е подчинен от хазарите след жестока война.) Неслучайно старите историци говорят за българските “империи” и пишат с възхищение за българите като “държавотворчески” народ. И как не! Виждаме, че нашите предци са създали пет държави с името България в Азия и Европа, в една от които имаме честта да живеем ние. **Да припомним, че българската държава е и единствената в Европа, която е запазила непроменено името си досега.**

Но къде можем да търсим обяснението на хилядолетната устойчи-

вост на българското име и народ? Имали сме и дълги периоди на чуждо владичество, но винаги сме възкръсвали с гордото си име за нов живот. **Според мен – отговорът е в монархическата традиция, производна от монотеистичната религия на българите.**

За да разберем това, трябва да се обърнем към древната история. Счита се, че цивилизацията в сегашния ѝ вид като общество и държава се е появила в древен Шумер. Там действително е имало всички съвременни институции, които и ние познаваме, като започнем от държавен апарат и войска и стигнем до училища, болници, съдилища, нотариуси, та дори инспектори по корабоплаването. Да не говорим за културните постижения на шумерите като писменост, математика, поезия, астрономия, скулптура, живопис. Нещо повече – всички следващи по време народи като хети, вавилонци, асирийци, хурити (или хари), перси... възприемат шумерските постижения наготово във всичките им обществени и културни аспекти и ги запазват и доразвиват. А някои историци твърдят, че харите (споменатите в Библията като хурити) са точно арийците към чиято етно-културна и езикова общност принадлежим.

Характерно за всички тези древни народи, в чието число като наследници на (х)ариите сме и ние българите, е пряката връзка между Бог и Цар, сливането на Божественото на Земята чрез посредничеството на Богопомазания и посветен в религиозните мистерии владетел. Древните историци пишат, че първите държави се управляват от Богове, после от полубогове и накрая от хора, но задължително получили Божието благоволение. Това се отнася и до древен Египет, и древен Шумер, и древен Китай и всички останали стари държави. Според Махабхарата Царят на българите е първият от всички земни Царе, който “получил царството си на Земята при своето раждане”. Или – Божественият (Небесният) план е пренесен на Земята от владетелите, жреците и аристокрацията. Това е елитът, препредаващ Божествените послания, познания и опит на своите народи.

Българите са типичен пример. Начело им винаги стои владетел – канасюбиги (преведено от Емил Живков, чрез съпоставка с латински, като “мъдър владетел”) “...от Бога поставен”. Той задължително е от благороден царски род, наричан на старобългарски “вихтун” (предопределен). Първородният син и престолонаследник се нарича канартикин, а вторият син – боила таркан (главен държавен съ-

дия). Властта на владетеля се предава по наследство, защото той и родът му притежава божествената енергия “Оренда”, но ако я загуби, не може да бъде вече владетел. Някои канове са сваляни при военна загуба, кризисни ситуации, с които не могат да се справят, или заболяване – които неудачи доказват оттеглянето на Божественото от тях. (Затова е убит от аристокрацията и канасюбиги Крум, въпреки предишните си бляскави военни успехи.) Българският владетел е върховен господар и жрец, той издава закони, дава и отнема звания, длъжности и титли. Обявява война и сключва мир. При българите има четири съсловия, както при индийските арийци има четири касти (брахмани, кшатрии, вайшии, шудри). При българите това са боилите – висшата аристокрация, багаините – средното воинско и административно съсловие, колобрите – жрецеско съсловие и обикновените българи. Разликата при българите е, че това са отворени съсловия, а не касти. Преминаването между тях става по благоволение на канасюбиги, но след прояви на войнска доблест, военни, дипломатически и административни успехи. **Освен това българите никога не са прилагали робството и феодалната зависимост.** Всичките, независимо от съсловието си, са били свободни хора, носещи

⁴ Авитохол погрешно е считан от някои историци за Атила. Всъщност името му е чисто българско и д-р Петър Добрев го превежда като “син на кошутата”. – Б. а.

оръжие и участващи във войската. Дори завладения чужди народи са преселвани по границите на саракта, за да изберат сами дали да се присъединят към враговете на държавата или да я защитават с оръжие, при което са получавали същите воински и административни титли за проявената доблест, каквито имат и българите, същите права и задължения. Така те постепенно се интегрират в държавата и я приемат за свое Отечество. **България е била известна и с ниските си данъци. А византийски автори пишат, че докато българите почитали най-много добродетелите “справедливост и законност”, “градовете и народите се присъединявали към тях доброволно”.**

Първият заместник на канасюбиги и съвладетел е кавханът. Ичиргу боилът е пръв дипломат и командва столичния гарнизон. Кана боила колобъра – пръв жрец (след канасюбиги). Тарканите са управители и съдии (боритаркани, зератаркани, олгутаркани, жупантаркани); срещат се още бан, жупан, чигот, сабчи, кабчи, копан, книн, маготин и т.н. Общо са съхранени над 40 древнобългарски титли и звания. Ако се направят по-задълбочени езикови изследвания, може да се окаже, че повечето от българските титли са пряко

производни от “Бог”. (“Бага” като производно от индийската дума за Бог “Бхага”). Например багатур може да се преведе като “Божи меч”. А има още и юк багаин, бири багаин, сетит багаин, ичиргу багаин, багатур багаин и т.н. Това би могло да бъде доказателство, че българската аристократична йерархия е построена като копие на небесната йерархия. Божието царство на Небето е пренесено в йерархичната структура на държавната администрация, начело с Владетеля (като Божи пратеник на Земята). Имената на древните български владетели са пълни със символика. Така Авитохол е “син на сърната” (сърната е един от символите на космичното), другият легендарен родоначалник “Зиези, от който са българите”⁵ в превод на новобългарски означава “издигнат духом, просветлен”...

Още два факта в заключение – древната ни прародина Бал(г)хара е наричана страната на “хилядата градове”, а запазените над 40 титли свидетелстват за силно развито държавно устройство. Такива държави обикновено са империи, а градският начин на живот и особено силно развитото стопанство с процъфтяваща търговия, занаяти и земеделие във всички български държави дават правото на д-р Добрев да говори за чудото на

“българската цивилизация”.

Тази държавна структура се повтаря със забележителна устойчивост в Бал(г)хара, кавказката Стара Велика България, Волго-Камска и Дунавска България. Всички създадени български държави независимо от времето и мястото на съществуването им се славят с военните си успехи, свободолюбието, богатите градове и силно развитото си стопанство.

Така че са прави авторите, говорещи за българина и България като за “вечния пилигрим” (Теодор Траянов) или “Бог и България –

единство в двойна плът” (Пенчо Славейков). А плахите догадки за богоизбраност на нашия народ ще намират все повече и повече потвърждения в историческите факти. **Все пак наравно с евреите, дори и като историческо време, ние сме вторият монотеистичен народ в световната история. А може би и първият.** И както добре го е казал канасюбиги Пресиян в каменния си надпис от 837г.:

**“Който търси истината,
Бог вижда! И който пъже,
Бог вижда!”**

Крепостните стени на Балх, Афганистан

⁵ Анонимен латински хронограф от 354 г. – Б. а.

детски фентъзи клуб "СВЕТЛИНИ СРЕД СЕНКИТЕ"

Интервюто за сп. Ентусиаст взе Боряна Коскина

СВЕТЛИНИ СРЕД СЕНКИТЕ ИГРАТА

Представяме на читателите едно уникално за България явление: децата-фантасти от фентъзи клуба "Светлини сред сенките" към читалище "Възродена Искра" в град Казанлък. Зад гърба си те имат четири завършени и публикувани книги, задължителната собствена стая (пълна с плакати на всичко, що е фантастика и фентъзи), свой сайт, свой автор на корици (Маринела), собствени илюстратори (много от тях учат в Националната художествена гимназия), огромен опит в компютърните игри, свое редакторско тяло и, естествено, ръководител-фантаст – Валя Димова.

Фентъзи клуб "Светлини сред сенките" е създаден на 2 септември 2004г. в гр.Казанлък. Първоначалната идея е да се гледат фентъзи филми и обсъжда фентъзи литература. По-късно спонтанно възниква идеята да се пишат книги – по модел на Интернет "фен фикшъните", но със собствена история. Резултат от това е издадената първа книга "Въже от светлина", написана съвместно от 10 деца и илюстрирана от 8 техни приятели връстници. Следващата книга на клуба е "Шахтата" – дело на 16 деца, автори и редактори, и на 12 техни приятели илюстратори. Най-новите завършени и издадени творби на децата от клуба са "Монетата" – част първа от трилогията "Аурелион – вечният баланс" и "Играта" – част първа от трилогията "Светлина сред сен-

ките" (дала вдъхновение за настоящето име на фентъзи клуба).

Какъв е механизмът на писането? Всеки от авторите измисля герой, който да "води". Прави си профил, включващ минало на героя, евентуални дарби, недостатъци, амбиции, раса, пол и т.н. После заедно се създава свят – място, където се развива действието, като главите се пишат по групи, според целите и действията на героите. Диалогът се създава от авторите-участници в съответната глава. Следва обсъждане и корекции от всички участници в написването. Екип от автори редактира книгата след написването ѝ, като отново се обсъжда цялостния ѝ вид.

Илюстраторите присъстват на голяма част от сбирките (които са почти ежедневни, дори и през почивните дни). Техните илюстрации се обсъждат, коригират и одобряват от самите автори на героите, както и от другите участници в написването.

Ръководител на клуба е Валентина Димова, която има издадени 5 книги. Завършила е специалност "Богословие" в СУ "Климент Охридски". Работи като организатор в читалището "Възродена Искра", общински съветник. Заразени от нейния ентузиазъм, към момента 22 деца съвместно пишат нова книга, като 14 техни връстници са изяви́ли желание да я илюстрират.

Кой и кога даде идеята за пишещ фентъзи-клуб?

Валя: Фентъзи-клубът първоначално бе създаден с идеята да се обсъждат книги и филми с фантастичен сюжет. По-късно, под влияние на фен-фикшъните в интернет, се роди идеята да напишем приказка. Мисля, че хрумването беше на Боряна. Йоана и Теньо я подкрепиха много възторжено, Ани

и Мая също се навиха и увлякоха всички.

Как се оформя екипът на една книга и как работите?

Валя: Като че ли става от само себе си. Сядаме, обсъждаме идеите за сюжет и всеки избира да участва или не и какъв герой да води – прави му профил, който включва минало, качества, дарби, недо-

статъци и т.н. Преди това всички заедно изграждаме свят – място и време на действието. Набелязваме си някои теми от реалния живот, чрез които предаваме посланията си. После пишем. Някои участват само с идеи, но повечето държат да си водят героя сами.

Какви са най-големите проблеми?

Валя: Проблемите са обикновено все върху моята глава и главите на редакторите. В книгата, която редактираме в момента например, участваха около 13 деца. Това са толкова много идеи, виждания, стилове... Сега буквално пренаписваме цели глави.

Трудно ли е да се направи една авторска фентъзи-корица? Какво е необходимо?

Маринела: Ами... най-важно е това, какво писателят иска да каже на читателя чрез корицата, ей така, от пръв поглед. Но за да се получи тази “магия”, важна роля има сюжетът. Специално за фентъзи-книгите, в кориците е хубаво, според мен, да има някаква мистика. Така се получава представа за това, което си взел в ръцете си. За мен лично най-необходимо е настроението на книгата – за да изобрази всичко в цвят и форми... И то просто се получава. Когато имаш всичко “налично”, не е трудно да направиш това, което се изисква от теб.

Как възприемат родителите такова нестандартно явление – дете-писател?

Маринела: За родителите ми, честно казано, беше голяма изненада фактът, че се занимавам със странични дейности, тъй като съм затворен човек и нямам много приятели. Но, струва ми се, те се гордеят с мен и се радват, че съм намерила своята “компания” и пътя, по който ми харесва да вървя.

Теньо: Баща ми и майка ми са много луди и знаят, че така развивам ума си, а не тъпея като по-голямата част от населението на България.

Стефан: Родителите ми не го мислят за нестандартно. За тях това е нещо, което обичам да правя, както с рисуването. Аз уча в Художествената гимназия и се опитвам да развивам и двете изкуства в мен.

Димитър: Те са доволни от това, което правя. Родителите ми са чудесни хора – те ми дават необходимата основа, подкрепят ме и ми помагат да преодолеем трудностите, които възникват на житейския, а понякога и на творческия ми път. В последно време все по-често ме питат кога ще излезе книгата, макар да продължават да твърдят, че образованието е по-важно и аз съм съгласен с тях... донякъде.

Диян (автор на сайта): Както всички родители, така и моите първоначално не одобряваха дългото

отпред: Ани, Маринела, Стефан
отзад: Мая, Теньо, Мирослав, Катя, Теодор

стоене пред компютъра. Но след като разбраха, че не играя игри, а се занимавам с по-сериозни неща, вече не ме упрекват. Смятат, че участието ми в клуба е полезно за мен, защото чрез него развивам уменията си.

Какво е мнението ви за детско-юношеската литература в България в момента?

Теньо: Не съм запознат толкова добре с детската литература, но мисля, че повечето български автори не могат да се сравняват с Роулинг и Толкин, разбира се.

Маринела: Детската литература ли... честно казано, такава много отдавна не съм чела. Дори в момента не се сещам за творба от този тип. Макар че това, което правим с приятелите от фентъ-

зито е точно такова нещо. Детска литература... И ако съдя по нас и това, с което се занимаваме, мисля че литературата се чете, въпреки интернетa и игрите.

Мая: Детската литература в България е добре написана, но не дава добро влияние върху децата. Не им дава това, от което едни деца биха се увлекли. Затова в днешно време рядко се среща дете да чете. Ние показваме какво бихме искали да чуем от един български писател.

Стефан: Мисля, че фентъзито в България има по-добро бъдеще.

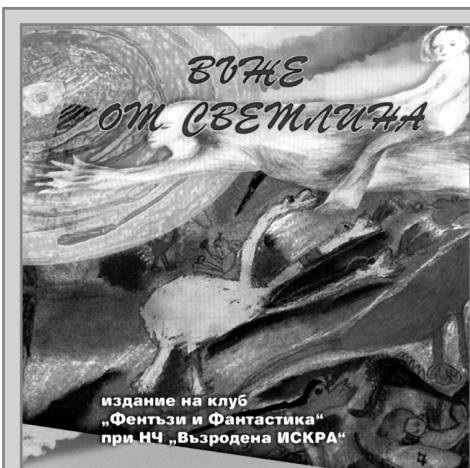
Какви са дългосрочните цели на клуба?

Стефан: Дано да не са толкова дългосрочни... Но се надяваме да придобием някаква известност.

Достатъчна, за да ни се четат книгите от повече хора.

Валя: Поредица! Голямата ми мечта е да напишем успешна поредица. Началото може да се постави в близките година-две. Но първо трябва да преценим на кого ще му стигнат силите, защото е много амбициозно начинание.¹

¹ Все още незавършената трилогия "Ау-релион: вечният баланс" е със сигурност една такава заявка - четиво, което горещо препоръчвам и дори виждам като един убийствено свеж и завладяващ, епичен фентъзи филм! - Б. ред.

ВЪЖЕ ОТ СВЕТИНА, 2005 г.

издадена със съдействието на фондация "Чудомир"

Главни герои: Децата близнаци – палавият Иън и нежната Аню.

Най-колоритното: Особнякът Хладен вятър – умен и красив самотник с труден характер, Училището на светлината, в което се обучават живите летящи фенери, и Градът на преоплиите.

Послание: Няма полза от нещо красиво или добро, ако никой не може да го види – ако не се сподели. А посланията за доброто, което винаги побеждава, могат да станат истина само ако ти самият станеш добър и помогнеш на другите в труден момент.

Още: Разказва историята на близнаците Иън и Аню, които мечтаят за нещо необичайно толкова силно, че то им се случва.

ШАХТАТА, 2006 г.

отличена с първа награда при конкурса "Иновационни практики за младежка активност" на Европейски център за обучение ЛАКТЕА – София;
издадена с финансовата подкрепа на Балкански тръст за демокрация

Главни герои: Дарен.

Най-колоритното: Царят на мухите, Джимеле – кралицата на гигантите, Самият подземен град под училището (който всъщност е адът).

Послание: Трябва да се научиш да прощаваш и да си готов да помогнеш на другите, дори когато не са били добри с теб.

Още: Хумористичен хорър с лека ирония към някои холивудски продукции.

МОНЕТАТА, 2007 г.

част първа от трилогията
АУРЕЛИОН: ВЕЧНИЯТ БАЛАНС
издадена чрез инициативата "Зелена карта – Казанлък" на Васил Самарски – председател на Общински съвет, Казанлък

Главни герои: Мефоди (магшкола), Киа (наемница), Аик (елфче-крадец), квадронор Рафаел (градски страж), Типодин (джудже), Ализабет Тиранска (врачка).

Най-колоритното: Подземният град Гардамаар, Каменната гора и коболдите.

Послание: Човекът до теб е най-добрият ти приятел, без значение какъв е той.

Още: МОНЕТАТА пристъпва в нови територии със съдържани-

ето си. Но това не е и научна фантастика. МОНЕТАТА е сред първите български образци на един съвсем млад световен жанр: ню уиърд (от англ. – "нов чудноват"). Ако не знаех, че тази книга е написана от тийнейджъри, нямаше да го повярвам. Щях навярно да споря, че само опитен и обигран в литературните трикове автор – и то един, а не цяла група – е създал живия диалог; умело вметнатите психологически щрихи и мотивации по характерите на незабравимите образи; целия този богат, фантастичен свят с уникалните му раси, социални слоеве, отношения, политическо и държавно устройство. Е, щях да загубя спора – нямаше да съм взел предвид едното наум – съмнението си кой зрял писател се забавлява така, докато пише!?!
/К. Ненов, из предговора към романа/

Как се разви идеята за "Монетата"?

Димитър: Всичко започна с хронология за един фентъзи-свят, нахвърляна набързо на 5-6 листа. По същото време останалите от клуба работеха върху тяхната трета книга, която беше във фаза на завършване. Не предполагах, че някой ще обърне внимание на онези мои 5-6 листчета и си представете учудването ми, когато Валя, Стефан и Теньо предложиха да напишем книга, чието действие да се развива в същия този фентъзи-свят.

Отначало нещата тръгнаха добре – всеки си беше създал персонаж, сюжетната линия бе определена, но имаше един съществен проблем – нашият свят не беше цялостен. Скоро се справихме с тази задача, фентъзито се превърна в синергична фантастика, а творческият екип се разрасна – включиха се Симеон и Виктория, чиито герои са едни от най-ярките и екцентрични образи в книгата.

Как може да се направи убедителен един абсолютно измислен герой – като елф, например?

Стефан: Убедителен е, когато той самият влияе на пейзажа и обрнатото.

Разкажете за героите на "Монетата"! Кое беше най-трудното при воденето им?

Димитър (Мефоди и Валерион): Мефоди е школар в магическия институт в Солнрихт и като такъв е вещь в редица магически дисциплини. Може би някой ще направи паралел между него и Хари Потър, но ще сбърка, защото има съществена разлика в характера и съдбите им. Честно да се каже, не срещнах проблеми при изграждането и воденето на този персонаж, въпреки че имах определени сложности относно характера на другия герой – тъмния елф Валерион. Но благодарение на Валя и Стефан, трудностите бяха преодолени.

Стефан (Айк и Деенор): Не мисля, че е трудно да водиш двама различни герои. Трябва само да се постараете да им влезете под кожата, да ги разберете.

Валя (Киа): Трудното при Киа беше, че тя е абсолютно различна от мен. Затворена е, говори малко, не изяснява проблемите, а ги трупва. Аз правя точно обратното. Има ли проблем, го разнищвам до дупка. Все пак, мисля че се получи добър образ.

Теньо (Типодин): Типодин е джудже, но не от тези на Дядо Коледа. Той е весел, забавен, обича да яде и да лети с турбоцепелин. Не ми е било много трудно да го вода. Затруднявах се само с говорния му дефект и много внимавах да не объркам някоя буква.

Симеон (квadroнор Рафаел): Ами доста неща бяха трудни, като се почне от самото измисляне на този персонаж. Отначало мислех, че ще е част от мен, само че на лист хартия. Опитвах се да вкарам част от моите идеи за живота и за всичко останало, като в същото време има и черти, които не са ми присъщи (прекаленото самочувствие). Трудно ми беше да създавам репликите в някои ситуации, защото ако в реалния живот попадна в тези ситуации, едва ли ще имам готов отговор. Друга трудност беше, че Рафаел е доста по-сериозен от мен. Стремях се да запазя някои неща за героя си, които ще излязат най-вече във втората част.

ИГРАТА, 2008

част първа от двутомника
СВЕТЛИНА СРЕД СЕНКИТЕ

Главни герои: Полукитаецът Шенг Лукас, който води дневника; Антарес – губернаторът на Преватория; Ил’ниер Бран – полуелф-воин, който се бута навсякъде, обикновено пиян;

Най-колоритното: Лордените (не са за описване ☺); Дървото в Долината на елфите; Ловецът на души Елириан; Господир Марис; раставият престолонаследник Кардам.

Послание: Не всички мечти ще се сбъднат, но те ще бъдат светлите сред сенките по пътя. А там, където има светлина и мечти, има и бъдеще.

Още: Интересна е нестандартната за жанра поява на типично български елементи и детайли, като прабългарското знаме с конска опашка, което Иован носи в първата битка, и обичая да се прави чаша от черепа на победения владетел (каквито са плановите за главата на губернатора Антарес).

САЙТЪТ

<http://svetlini-sred-enkite.awardspace.com>

ТАНГРИЗМЪТ - ПРЕДХРИСТИЯНСКИЯТ МОНОТЕИЗЪМ В БЪЛГАРСКИТЕ ЗЕМИ

автор **ВАКЛУШ ТОЛЕВ**

Единственият народ на планетата, който не може да живее нито миг без Небе, е българският!

Магарският конник, изсечен в скалите край с. Магар, гр. Шумен

Земята, която сега наричаме България, има история и преди 681-ва година. Логично е да се приеме, че онова, което 13-сет века държа българската държава на сцената на Европа и планетата, не е идеята за оцеляването, което е живот в агония, а идеологията

за лично битие, предлагащо държавя, религия, култура и път за съвършенство, т.е. идеологията за социална общност, която изисква като потреба правна регулация и доктрина за свобода.

Преди 681-ва година земята, наречена Тракия (на финикийски

“Ракхива”, което означава “етерно пространство”, или “небесна твърд”), има хилядолетен родов, социален, верски и личен живот. Тук живеят Дионис и Орфей; тук е изворът на музите – Касталия; тук са храмовете на Аполон и Дионис; тук живее жрецът, царят и божеството Залмоксис. От тази благословена земя черпят благодат и поетите Тамирис, Линос и Амфион. Като характеристика на траките Херодот пише “тракийският народ след индийския е най-голям от всички народи”, а Помпониус Мела – “траките вярват в прераждането”.

На тази плодна земя гостуват митологиите на елини, римляни, славяни – всички със свои молитви и олтари, за което музеите днес свидетелстват. Разбира се, не най-беден, а въобще непогълнен с нито една статуя на Перун, Лада, Морена остава музеят на славянските митологии, защото славяните

имат по-скоро битология, отколкото митология. **Митологиите не са тревога на обикновения човек с примитивен светоглед на приложена култура и усвоена душевност.** Един Марс иска войнство, една Атина Палада дава мъдрост...; той създава мировата Римска империя, тя ражда седемте атински мъдреци...

Нямаме автентична информация дали Юдаизмът в нашите земи има реално утвърдени колонии и свои синагоги, носители на монотеизма, каквито намираме в Рим, Солун, Атина, Коринт. Много на трапчиво в историческо ограничение се поддържа, че само моисеизмът в предхристиянско време е монотеистичен. Тази заблуда и досега не е изживяна, когато се говори за българския монотеизъм. А има и Танг Ра, и Тангризъм!

Първата важна стъпка на християнското благовестие в Европа е на тракийския бряг – на

Филипи, където апостол Павел ражда идеята за универсалното Християнство.

Защо обаче преди да дойдат българите, тази земя не е овладя-

на от Християнството? Защото славянинът е апатичен и няма идея за държава; защото примитивният митологизъм е по-изгоден от освободителя на робите – Христос, а и оправдава византизма пред цивилизования свят. Утвърждаването на българската държава през 681-а година променя съдбата на земя и поселници, защото се извършва от народ, който не е християнски, но има идея за Едно Божество; народ, който няма теза за първороден грях, няма ангели и сатани, а има идея за безсмъртие; народ, който няма робски институции, но има идея за земя и държава. Това са българите (склонен съм да приема тезата на проф. Божилков, че няма пра- или протобългари, а само българи; или древни българи, както пише напоследък и Петър Добрев) – децата на Танг Ра!

Тангризмът е предхристиянският монотеизъм в България.

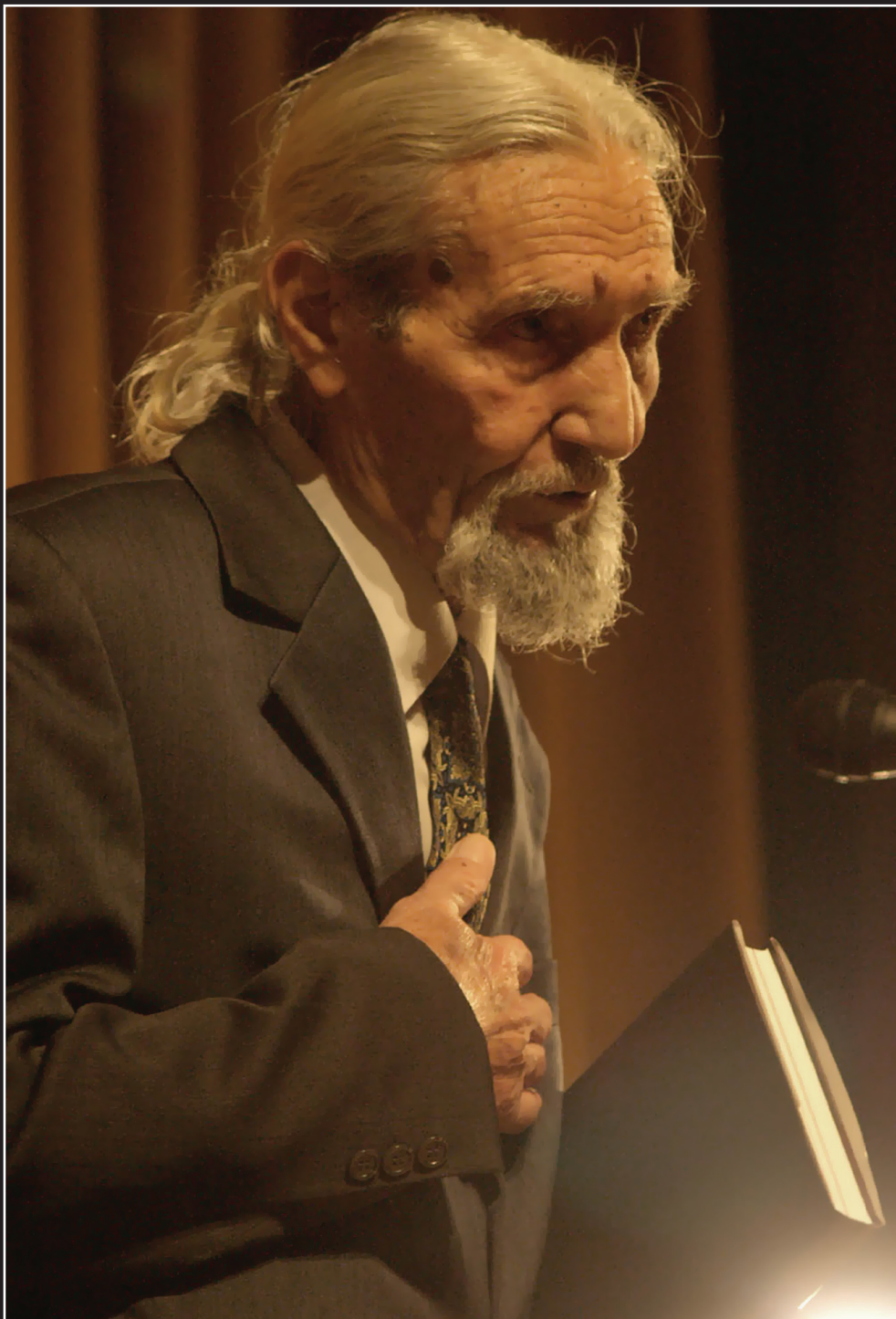
Танг Ра е хилядолетното Божество на българите, ширнали се из различни географски територии – от Тесалия (според хрониста от VI век Йоан Малала мирмидонците на Ахила са българи) през Имеон, Памир, Китай, Монголия, Иран, Волга, Онгъла... до Аспарухова България. Историята ги търси и намира по всички тези места като социално битие, племенна

формация, държавна система. Те оставят култура, религиозно поведение и приложна воля за живот. Дори има известни податки, че българският народ предшества еврейската държава с някои свои присъствия в Палестина и Месопотамия. В наличност ли е обаче монотеизмът като вероизповеден светоглед на българите? Подражание ли е Тангризмът и ако е, на кого? **Египетският монотеизъм на фараон Аменхотеп IV (Ехнатон) още преди Моисей прокламира култа към Единния и Върховен Бог в лицето на Атон и прогонва сенките на митологичните божества – за съжаление не задълго.** Ехнатон заплаща с главата си за тази религиозна реформа – Египет не прощава дори на своите обявени за богове фараони! Тогава властно в историята влиза монотеизмът на евреите, влиза Саваот (Йахве) като душевност на богоизбран народ. На този ли обаче монотеизъм или на египетския е подражавал Тангризмът? Не!

Древната българска религия остава вън от полезрението на човечеството, но преди идеята на Аменхотеп IV за монотеистичния Бог Атон – Богът на Слънцето – ние имаме Танг Ра.

Като историческа възраст Танг Ра може да бъде оспорван, но

Вакпуш Топчев

Фотография © Любомир Ангреев

като монотеизъм той е най-изчистеният. Танг Ра не е хенотеистично божество, както много често се третира Йахве – като племенен бог, дори и като расово божество според Кабалата. Името му ще намерим в различни нюанси – Тенгри, асирийското Танра, памирското Тандра, шумерското Дингир... Навсякъде то има смисъл на Небе, Слънце, но като Върховен Бог. В българската религия Танг Ра е Върховно Божество на Небето!

Единственият народ на планетата, който не може да живее нито миг без Небе, е българският.

Слязлото Небе, слезлият Танг Ра, е неговият земен олтар и неговата тържествуваща и тъжна песен. Това е голямата тайна за българите! Древните българи съзнават биалността на живота и вярват в добри и зли сили (не може да има религия без своя таблица на добродетелите), но съумяват да не дават оценката "добро" или "лошо" божество. Това е величието на Тангризма – не дава персоналност на отрицателното, а приема развитието. Танг Ра няма противовес като Сатанаил!

Тангристите имат и идеята за победа на духовното познание, идеята за Третото око - нещо, което е чуждо

въобще на монотеистичните религии.

Юдаизмът приема благоволенieto, признава низпосланието на Святия Дух в своята пророческа култура, но не като белег на събудено вътрешно зрение. А българите в своята съкровена философия приемат Третото око като идея за соларния знак – посредникът между Небе и Земя. В някои от техните образци на изкуството ще намерим именно тези гледащи слънцето очи – една истина, която човечеството несмутено трябва да усвоява.

Мадарският конник е велика мистерия на българската религиозна съвест, храмово обиталище на българската духовност.

Той не е само култово признание – мнение, много широко разпространено в българската религиозна, верска, културна и историческа даденост. Според проф.Бешевлиев Мадарският конник изобразява един принцип на Небесния Бог, който има мъжка подчертаност, т.е. символизира Танг Ра.

Прабългарското Божество няма животинско тяло или глава, както в други древни религии - то е с човешки образ!

За Тангризма свещен е човекът, а не институцията. Затова не пагодата, не храмът, а ханът носи Орендата. Ето защо древните българи не оставят многолики паметници, а велики личности и пътуващи богове – оставят Мадара. За тях ханът е пратеник на Танг Ра, представител на божествената му воля на земята. Затова Орендата осенява и се съхранява в неговата глава. Неслучайно хановите имат на шапките си специални отвори; неслучайно те носят отворена корона (непозната до това време в Европа); неслучайно те (както и великите велможи) бръснат главите си само отпред, а на темето носят плитки, което е израз на посвещение. **Косата се счита за магнетичната антена, която свежда духовната енергия върху хана.** Българите владеят мистични тайни; те знаят и къде се съхранява, и как се взема висшата духовна сила – Орендата! С това се обяснява и т.нар. сакрално царевичество, или царска жертва – щом е налице рискът един хан да разпилее Орендата, висшият болярски съвет го убива безкървно, за да я запази за по-достоеен наследник. Ето какво значи национален дух и чистота на вероизповедание.

Тангризмът е религия, която като концепция е изключително нравствена: носи една уникална за това време доб-

родетел - няма институцията робство!

Българите имат и звездоначалието за наука. Затова оставят безпогрешен календар, където е запазен и култът им към някои животни – всеки месец е олицетворен с животно. Там са вълкът, кучето, конят, орелът... Оттук е и знамето с конска опашка, и едноглавият орел с разперени крила (както в кадуцей на Хермес), кацнал на триножник. Това са символи на Висшата небесна сила.

Триножникът в българската символика и в българското древно знаме има един много характерен белег – белегът на гостоприемството, на това да давате, вместо да искате. И когато сега изказваме възхищение за българското гостоприемство, можем да го потвърдим хиляди години назад. Оттам остава и споменът за трикраките столчета.

В своята светоусетност българинът наистина изгражда един биален модел на битието си, битие на противопоставянията на абстрактностите – живот и смърт, щастие и нещастие; изразени с пространството – ляво и дясно, небе и земя; изобразени с цвят – бяло и черно, светло и тъмно; приложени в социалната градация – мъжко и женско начало, Бог и човек, хан и народ, и в конкретността – дълга коса и къса коса. За всяко нещо българинът има много

уточнено понятие, за да няма идеята за развлечение. Който е с динамиката на коня, не може да си позволи развлечение! **Наистина няма друг народ като българския, който да одухотворява така потребността от кон. Това е устремът, но не агресивността и бруталността, а прицелността и победата!** Това е психологията на българина и това му дава възможност да завоюва – не даром, а с небесна благословия – правото на земя. На него са му били нужни тогава и устремът на коня, и орелът – Небето, защото никъде нищо не се върши без благослова на Танг Ра.

Някои наши историци твърде прибързано заключават, че прабългарската религия – Тангризмът, е синкретична религия, пълна с тотемизъм, защото там са соколът, орелът, вълкът, заекът; там е и свещеното куче. Действително българите имат една специална порода кучета, които считат за свещени и ги принасят в жертва, но не на Божеството, а за гадаене – когато искат да видят съдбата си и да питат за това Танг Ра. Ето защо на Мадарския конник ще намерим и кучето.

Трагично е за нашата култура липсата на благовестни страници от Тангризма в историческата ни далечина. Трагично, но не безнадеждно. Танг Ра дава на своя народ идея не да умира, а как да живее – хан Аспарух го доказва,

България го потвърждава! Само монотеизмът спасява България от Византийската империя – тя устоява два века с Танг Ра и меча, а след това живее единадесет века с Христос чрез перото и меча.

Духовната вълна на Мъдростта е новото ѝ битие, новият ѝ храм и олтар - път, предречен още в древността: "Всякога бъдете облечени в доспехите на мъдростта, о, вие, хора на страната Тингри!"

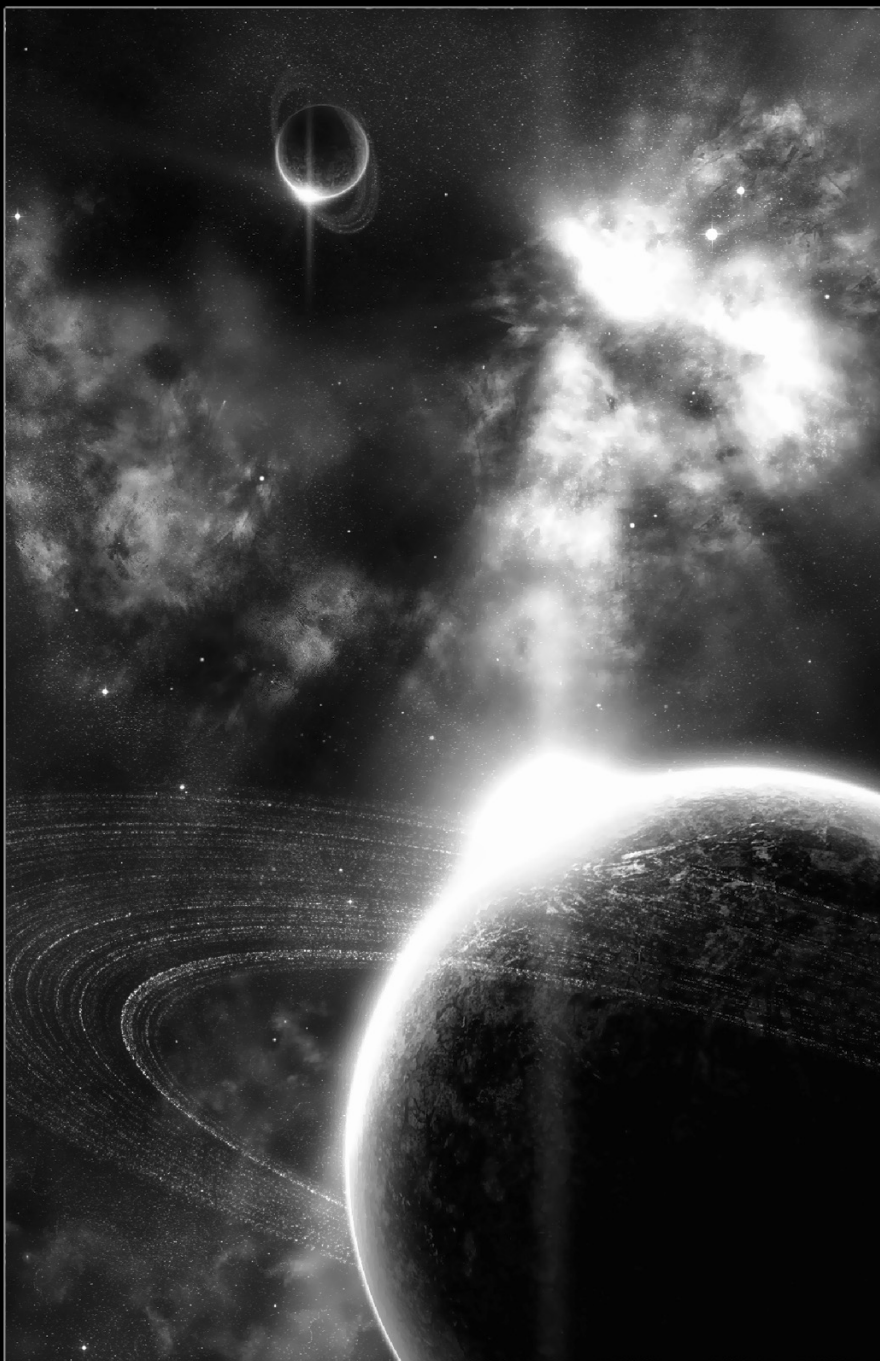

Фотография © школа "Бага-Тур"
"Поклон пред родината"
(www.baga-tur.com)

ЗОДИИ - РАК, ПЪВ, ДЕВА

автор ВАКЛУШ ТОЛЕВ

РАК

Съмнението е дело на ума,
а не на вътрешното прозрение!

В деня на равенството, при смяната на дадена зодия, трябва да направим своите капони (везни) в едно равновесие. Да не се лишаваме от вълнението, но да запазим спокойствието.

Зодиакалният знак Рак, както всеки друг, има три декади и трябва да се съобразява човек със съответната декада, когато иска една по-уточнена негова въздейственост, за да не изпада в разминаване, че общите неща, които са казани за тази зодия, не са в неговото вътрешно писание. Първата декада е повече под влияние на Венера. Безспорно, там ще се забележат онези елементи, които правят хората по-любвеобивни, които правят хората по-артистични, които правят хората достатъчно поетични. Разбира се, това е едната страница. Както знаете, във всяка зодия всеки човек в своето развитие, в своята еволюционна йерархия или изграждане между добродетели и прагове (не пороци – пороците са човешка придобивка, а самата еволюция издига прагове, които трябва да надкрачим) има и по-други отражения, по-други разгласи. Може например това увлечение да стигне до една мегаломания, за която се говори като за лудост, но тогава, когато този зодиакален знак е повече под влиянието на Луната.

Макар в третата декада Луната да е преимуществено властницата, взема се в цялост, че Ракът повече е под това въздействие – въздействието на Луната. Така че там някъде, в нейните отражения, трябва да се търси уточнената мегаломания или лудостта, която често се смесва с, както Ботев казва: *Свестните у нас считат за луди*. (Хр. Ботев, "Борба") Тази грешка не бива да допускаме, защото един човек, нарушил нещо, което е много нормално, може да е свръхнормален. Нека и по този въпрос да сме наясно. Знаете, че Христос Го наричаха луд, какъв ли не. И сега някои ги наричат луди. Това е една благодатна роса. И едно увлечение, което може да доведе до лудост, трябва много прецизно да се установи в коя от декадите е.

Така че когато ще говорим в тази зодия за праговете, не бива да забравяме и това, че именно Луната, която в третата декада е най-властна (а тя е и белегът на Рака), не изключва манията, но това е, според мен, преценка на човешкия ум. Защото Луната е, която дава поетичното въображение. И няма поет, който да не се е вглеждал в нея (отделен е въпросът дали я е възпявал). И затова тези, които се занимават с хиромантия, хироло-

гия – знаят, че когато една линия на ума клони към хълма на Луната, човекът има склонност към изкуството. Разбира се, това предполага повече познания, защото трябва да се има предвид, че една линия на ума може да върви към лунния хълм, но да няма линията на изкуството и тогава с въображението си бихме имали един великолепен моряк например (което е преимуществено като избор в тази зодия). Ще трябва да видим дали нямаме един добър авантюрист, който завоюва чужди пространства. Или, ако имаме и белега на линията на изкуството, да бъдем убедени, че този човек е наистина белязан. Защото всички са поети, особено в по-младите си години, но **едни пишат стихотворения, други оставят поезия, а малцина на света ще оставят изкуство.**

Втората декада е под влиянието на Меркурий. Знаете, че това е прочутият Тот (или Хермес), но когато е като зодиакален знак, там имаме малко ексцентричност, неискреност, данни за търговски способности, за наука и без да крием – за измама.

Вземайки предвид съответните дадености в тези три декади (макар Луната да има цялостна доминанта), можем да правим великолепни хороскопи. И трите различни дадености, макар и да не приличат на “Орел, рак и щука” от Стоян Михайловски, все пак са нещо подобно.

Изразният елемент на тази зодия, от който тя се води, е: “Аз се съмнявам!” Това е характеристиката ѝ. “Аз се съмнявам” – това е девизът на Рака. Но нека никога буквално не взема нещата, защото всеки от нас носи всички зодии. Доминанта може да бъде, но не и решаваща сила.

Как се ражда идеята за Рака като наименование на съзвездие? Това е много далечна история. Още в древни времена, когато са наблюдавали астролозите (а вие знаете, че една най-богата астрология и астрономия имаме във Вавилония) – забелязали са, че от един етап на мартенското равенство имаме изкачване на Слънцето. И след това спирание. Именно на 22 юли има едно спирание и както казва нашата поговорка: “като рак на бързея” започва някакво “шумолене” – назад-напред, назад-напред. И почва връщането. И когато се говори за Рака, се има предвид това минаване на известна височина, където спира и започва връщането. Затова в древността са направили една характеристика на съзвездието – как прилича на рак. То е съставено от около шестдесет звезди, от които пет образуват фигурата на рака, както е дадена. Друго много характерно е, че неговият символен знак се обозначава с една шестица и една девятка, или две шестици обърнати една към друга. Какво беше шестицата – посятото семе;

какво е девятката – изникналото семе. Ракът носи ли в себе си тези противоречия? Носи ги. Може ли да се съмняваме, че той е противоречив – едно срещу друго, едното само за себе си: 6 против 6 или 6 и 9. Ето ви едно съмнение.

Различните митологии много пестеливо са го употребили. Ракът има цялостно фигуративно представяне само във вавилонската митология, и то там се говори за големия морски рак. Само там има ясно изображение. Докато, да кажем, в Египет той е символизиран чрез скарабея. Това е големият бръмбар – златният скарабей, така се нарича в тяхната митология и е щастиеносещът. Той е и знакът на Озирис. Тъй че в различните митологии или религии Ракът е означаван различно, когато трябва да изрази символната страна. Ще го видим в Юдаизма чрез вълка или чрез персоналността на един от синовете на Яков – Вениамин, за когото се казва, че е вълк единак (има някаква рушителна сила). В Християнството, като сила, която изразява самата същност на астрономическия знак, ще го илюстрират като Светий Дух, а когато е като персоналност – Ракът е освидетелстван чрез Юда. За мен така изведено не е много вярно. Юда не е представяне на Раково поведение. Може да имаме онова колебание, което той за момента върши, но трябва да не забравяме активната страна на думите на

Христос: Каквото има да вършиш, иди го свърши. Безспорно, в Индия в този знак е сложен Вишну. В Гърция този зодиакален знак е означен със самия Меркурий, т.е. с Хермес, с костенурката, от чиято коруба Хермес беше направил лирата. За Рака в гръцката митология имаме и едно поведение на Хера към Херкулес. И именно там е дадено, че самият рак, като биологично същество, е по искане на Хера изведен в зодиакален знак на небесата. Защо?

С лернейската хидра, която имала девет глави и която е вършила много големи пакости, Херкулес води една жестока битка. Той сече главите ѝ, но на мястото на всяка от осемте отсечени глави израстват по две, а само една от деветте е безсмъртна. Тогава Херкулес извиква на помощ своя племенник и придружител Йолай и изгарят мястото на всяка отсечена глава и така тя повече не се възстановява. В този момент Хера (която ненавижда Херкулес, защото е син на съпруга ѝ Зевс от Алкмена), виждайки изхода от битката, праща един голям рак, наречен Каркин, да помогне на хидрата. Ракът се впива с щипците си в краката на Херкулес, но Херкулес и него унищожава. Тогава Хера, богинята майка, извежда хидрата и Каркин в небето като зодиакален знак. Само в тази и асиро-вавилонската митологии по-плътно ракът е обозначен като зодиакален знак.

По характеристика Ракът е воден знак и активен, плоден, женски. Онова, което може и малко невероятно да звучи, е че във втората декада, където е Меркуриевото царство, личностите са домоседи. Докато един Хермес, или Меркурий, това е куриерът на боговете, в тази декада ние виждаме хората родени с едно чувство на добри домоседи, на добри грижовници. Даже нещо много особено има за тази зодия – изрично е подчертано, че дава най-добрите майки.

Разбира се, че Ракът има несъвестности много. Както казахме, когато е под влиянието на Венера ще имате деликатното, благородническото, ще имате артистичността. Когато е в Меркурий, ще имате и жестокостта, и активността.

Така имаме един идеалист, един добър домосед, един пътешественик и един остър ум. В същото време – един човек, който се страхува от нововъведения, непостоянен, проявяващ страх и жестокост, доста капризен и понякога наивен.

Телесен орган, съответстващ на Рака, е стомахът и той е най-същественото, което Ракът управлява. Предимно в тази зодия заболяванията са гастритни и стомашни. Тя управлява също и цялата гръд. Като символ на майчинство съответства и на нашата лимфна система, на жлезите с вътрешна секреция. Добрата майка е наистина владееща жлезите с вътрешна секреция.

Още нещо има за Рака – той води

северната посока (в нашето полукукло).

В тази зодия се е работило твърде много за материята – да получи тя форма. И има някаква логика – пулсацията и след това изграждането. Защото **пулсацията като динамика трябва да бъде спряна, за да се изгради формата.** Фактически какво е материята – смълчано движение. **Материята е смълчано движение!** Ето това е, тук е работил Ракът – отиване и връщане.

Трябва да кажем, че той, също както и другите зодиакални знаци, носи определени периоди, които не са благоприятни: един период пролетен, от 20 март до 20 април (Овенът), и другият – есенен, от 21 септември до 22 октомври (Везните). Това са неблагоприятни, неудачни периоди за родените в зодия Рак и би трябвало да се съобразяват. Съдбовни години са: 43, 50, 57, 64, 71. Щастливите им числа са двойката и седмицата. Хубавият им ден – понеделник, а той е ден на Луната. Тя е, която създава магичното въздействие, миролюбие и съответната душевност. Камъкът, който могат да изберат и да носят, е смарагд или опал. Като цвят, цветът доминиращ в Луната, това е зеленият. Той означава познание и безспорно известни надмощия. Затова и при тях може да се каже, че острият ум регулира битието им. Като второстепенен цвят си остава сребристият, ма-

кар че някъде в писанията ще го срещнете като основен. Зеленият е първичният, там е доминантата и оттук Ракът е много сензитивен, много усетен. В природата именно зеленият цвят е, който е успокоителен, но в същото време е и едно въображение, една познавателност се крие в него, когато се пробужда умът. И в този смисъл може да се каже, че Ракът има известно чувство за отговорност, има чувство за вяност, въпреки че “Аз се съмнявам” е основното му битие. Има и чувство за гордост. Логично е – така добре украсен, с осем крака, може да върви напред и назад – логично е да има и чувство на гордост. Хората в тази зодия обичат лукса и са приветливи.

Така този зодиакален знак, като общо въздействие върху човека, и по-специално върху родените в него, дава вътрешно съсредоточение (интровертност – не екстравертност – “вътрешни” хора) и оттук е голямата им впечатлителност и много изтънчена чувствителност (защото поглеждат навътре). Обратният знак е една екзалтация и оттук – капризност. Но една екзалтация не всякога може да доведе до капризност и един каприз не може да бъде всякога плод на екзалтация, защото една екзалтация може да дойде от възхищение. Но капризът не всякога е възхищение. Може да е една прищявка, която нарушава приличната хармония – било в

дом, било в общество, било в личния ви свят.

Може би тази зодия най-трудно се дели с миналото, защото онова, което може да я върне, я удовлетворява; онова, което може да й даде майчинството, е благодатното домоседство, докато едно немирство е нарушаване на удобния лукс, за който имат добра съблазън. Вярно е, че човек не може без минало – това е неговата легитимация, за да се отстои, иначе той може да се нихилира. Но и другото е вярно – ако стои постоянно в миналото, никога няма да стане добър моряк (а в тази зодия все пак са добрите моряци). Но трябва да направим една разлика между благородния авантюризм и подготвеното пътуване, с което обикновено морякът върши своята работа. Морякът е владеел помагала, които му дават ориентирание – външни помагала. Чел е звездите и е пътувал. Идеята е подпомогната от реалния свят. Докато откривателите са великото блуждение на реалната мечта. Там губите всичко и никой не ви ориентира, но мечтата ви е реална, защото имате събудено чувство за откривателство.

П Ъ В

Слънцето е една душевна цялост
на духовна будност!

Зодия Лъв има един основен белег – първо, че е под водителството на Слънцето и второ, че има едно призвание, основно легнало в нейния цикъл на трите декади – “Аз искам”. Това е оная жизненост, която само за себе си Слънцето дава: “Аз искам да създам живот, аз искам да създам светлеене на човечеството, аз искам да събудя спящия, аз искам...”

Зодия Лъв е с елемента огън, който още повече я оживотворява, затова е и животворческа. И съм говорил за този жив огън, за тези големи уроци, на които един Хермес е учил своите ученици – да улавят огъня, електричеството, и това посвещение се казва “Небесният лъв”. Значи Лъвът има стихийна сила. Тогава безспорен факт е, че Слънцето, щом доминира над тази зодия (а то е огненото, животворящото), в основата ѝ лежи праната – животворящата сила на човека.

Отделен е въпросът за онези легенди, които говорят как се е родил този зодиакален знак, как е влязъл в употреба. В древен Египет има едно поверие, което аз ще оспоря. В този зодиакален знак, в периода на най-силното слънце (тогава то се е падало през март – знаете, че има изменение на тези месеци; че навремето годината е започвала от

март), е настъпвала голяма суша и голям глад. Тогава самите лъвове излизали от пустинята и отивали по улиците да търсят храна. Оттам произлизало името – Лъвова зодия. Аз мисля, че в същината си глад може да има една година, но цикълът на промените, или това отиване и връщане, е било много преди глада на лъвовете. Така че, ако искаме с глад на лъвовете, излезли по улицата, да обясним създаването на зодиакалния знак Лъв е твърде легендарно (въпреки че по начало за мен легендите са една голяма истина). Друго е, когато жреците казват, че това е зодията, под която се рексове (царете), раждат се фараоните – тя е зодия на водачите.

По естество тя е неподвижна или твърда. Неподвижността е един догматизъм, въпреки че това е зодията на царствеността; въпреки че Лъвовете са и верни, и истинни като типизация в хороскопа на човека. Но трябва да се знае, че много често има разминаване между хороскопи и зодиакални знаци и това е отбелязано още в старите науки – не всичко съвпада. Затова понякога един хороскоп, когато се направи, ще трябва да се види какви изменения са настъпили, а не буквално да се вземат зодиакални знаци и хороскопи – всяка година

таблиците се менят.

Зодия Лъв е неподвижен знак по естество и в него стои догматизмът, но стои и достойнството, стои и търпеливостта, и издържливостта (за разлика от зодиите, които са кардинални, където има предприемчивост, а не догматизъм). Но макар и царствена да е зодията на Лъвовете и макар да иска (“Аз искам”), не може да направи онова, което може този, който се качва на планината.

Като покров Слънцето се счита за баща на тази зодия и тя характеризира общественото деяние и общественото положение на родения в този зодиакален знак.

Лъвът, както всяка зодия, има два аспекта – добър и лош, не толкоз като взаимно отричане, колкото като това, което като цяло сме казали: злото е нееволуирало добро, т.е. податки, които още не са плодния клон – но клон, който трябва да бъде облагороден, за да даде добрия плод.

Когато говорим за положителните качества, където е великодушието, благородството, гордостта, много често се подчертава липсата на поведение на низост, въпреки че в отрицателните качества са малко хитреци и хора, които могат да не устояват. Но в позитивния аспект те са убедени, те са верни, те са смели. Имат и искат почит и търсят, безспорно, слава. Славата е една потреба, която може да бъде употребена за стимулация, защото тя трябва да бъде защитена. Евтината

слава или дребното честолюбие, това е един знаменател, който ако е безкрайност (за един живот може някой да се загуби) тогава числителят колкото и да е голям, дробта е нула. Така че човек трябва да се брани от едно евтино честолюбие, от една дребна тщеславност. Но имат чест и това е тяхната вяръност, истина и безстрашие.

Този знак като тотем не го срещаме много често, но вече като хералдически знак (което, безспорно, свидетелства за дадени племенни извори, които са считали, че техният прадед е лъвът) го откриваме. А оттук го намираме и в съответните национални знамена. Но това трябва да бъде търсено в един по-друг аспект. Не само вече като зодиакален знак за личност, но като битие на един народ, който носи някакво духовно причастие за неизмерна смелост, за истинност или онова, което казахме за “Небесния лъв”. Това е формула на посветеност, чрез която една народност, изразявайки го в своето национално съзнание – именно знамето, започва да го употребява като историческо битие. Едно знаме, ако не е историческо битие, е само къщна вещ. И тогава, ако дадено коляно (както е казано, че Лъвът е защитавал коляното на Юда), абсорбира енергията на този зодиакален знак, тя прераства след това в народностно-историческо битие. Иначе, както ви казвам, то ще стане и остане само домашна

вещ. Както, безспорно, цялото ни средновековие е пълно с гербове, които останаха музейни или пък само феодални знаци и историята в своя еволюционен потреб ги претопи. Нацията, народът прие едно знаме – другото остана домашна употреба, родова защита. Така че лъвът ще влиза като символ и е влизал, затова и в съответните места ние ще го виждаме да изразява цяла една потреба на дадени народи.

В Египет (оставам настрана легендата) зодията е представена с една двойка лъвовете, двете божества: божеството на въздуха, наречено Шу – лъвът, и лъвицата – богинята на влагата, наречена Тефнут. Виждате, въздух и влага – битие, защото светът не може без тях. Разбира се, в различни религии лъвът е бил включван. Например Озирис или Амон Ра са идентифицирани с Лъва – божеството или властността, защото именно той е изразът, както казахме, на властността. Така е и в Китай, и в други народи.

В нашия прабългарски календар имаме делом, т.е. змията, но нямаме лъва. Това какво говори – че още из пазвите на този народ мъдростта е вземала връх над идеята на властността, защото **мъдростта не може да не бъде по-властна от безмъдростната власт.**

Идеята за символния знак е минала през различни образци. Първо, както знаете, за прабългарите конят е атрибут на Танг Ра. А Танг

Ра е Слънце. И тогава, като символ на Небето и самото Слънце, конят се счита за една зооморфна формула на инкарниращия се цар. И оттук трябва да потърсите защо от конската опашка – след едно прекръщение и преди своето посвещение край планината Имай, или Имеон (край Хималаите), където българинът се подготвя – след това идва Лъвът. Има издаден специален труд върху гербологията. Има специална наука, стематологията наречена, в която са описани всички гербове. Тя някъде още от XI век започва своето живее и своята разработка, но в България в книгата на Христофор Жефарович, издадена в 1741 г., са дадени гербовете на другите народи и на българския. Оттам Паисий Хилендарски е почерпил голяма информация и историческа датировка.

В нашето знаме са сложени белият цвят, зеленият и червеният (както традиционно го знаем) и вътре извезаният златен лъв, който заедно с короната (горната) е символ на Всемирната светлина. **Короната е символ на Всемирната светлина.** Лъвът не може да не бъде коронован, след като той е това, което нарекохме “Небесният лъв”. Но над него е златната корона, която е символ на Великата светлина. В някои от нашите енциклопедии е дадена тази поредица, в други е сложен червен, бял и син цвят – нещо, което съвсем не отговаря. Не говоря за знамената

на бунтовното време, говоря за историческото държавно знаме. Бунтовните знамена са различни. Там ще намерите лъв, ще намерите “Свобода или смърт”, но в едно държавно знаме не може да се сложи “Свобода или смърт”. Кого ще самоубива? Държавата, себе си ли? Но в едно бунтовно знаме, при липсата на свобода, това вече е свършено друго.

Така че конят е атрибутният знак, атрибутът на Тангра. И тогава няма защо да се чудим кой е Мадарският конник. Не е тракийският герой, а е царственост, сложена на коня.

Но когато се изобразява Слънцето, това е вече върховният Бог. А орелът е тотемно начало и символ на Слънцето и Небесното божество. Затова във Второто българско царство ще намерим орлите. Орелът ще остане и на лъва ще сложат шест крила. Всичко това е великата метаморфоза на психологията ни.

В гръцката митология знаете за т.нар. немейски лъв, който опустошава, върши злини (защото другата страна на Лъва – негативната, това е рушителната сила, това е евтиното тщеславие), когато Херкулес побеждава. Херкулес трябваше да извърши дванадесет чудеса, за да бъде това, което е в съзнанието не само на митологичния свят, но и на реалната история. Навсякъде са дадени идеите за чудеса, но чудеса в реална приложност. Така че този

немейски лъв, въпреки стрелите, които отправя Херкулес, не може да бъде победен – те се връщат. Властта, властолюбието не може да бъде победено – връщат се стрелите, които праща Херкулес. И тогава той употребява боздугана и собствените си ръце и тъй немейският лъв е удушен. Понякога трябва да внесем не удар отдалече, а удар отблизо, защото оръжието, което на тази зодия отговаря, е средно размерното – сабятата и боздуганът. То не е дългото копие, нито е късата кама, а всяка зодия има приложно оръжие. Ако една властност не може да бъде победена с далечната стрела, тя трябва да бъде удушена със собственото ви съзнание.

Ето защо винаги ще се твърди, че властта е най-добрата развратница. Странното е друго, че обвиняваме развратницата, а не развращаващия се. Не е виновна развратницата – виновен е оня, който е съблазнен от нея. И Христос ви показва начин на избавление. (Йоан 8:7)

Знаете образа на великите божества – Зевс е отбелязан с лъв и орел, а Юпитер с мълния. Лъвът какво е – огънят, мълнията. Всички тези символи изразяват едно и също нещо – силата и властта.

В Юдаизма също има теза, че човекът може да победи лъва. Защото лъвовете не можаха да напакусят на пророк Даниела, хвърлен в ямата, а Самсон унищожава лъва. Въобще Лъвът, именно

като стихийна власт и сила, е употребен навсякъде. И не само в положителния смисъл, защото самият немейски лъв, както виждате, е вършил пакости.

Ще намерите, че тази зодия в Будизма има ролята на пробудата, мигът на пробудата. Когато този зодиакален знак живее и се осъществява, той е пробуждане в Будизма, в Християнството той е гостуването на Христа пред Каиафа. Дързостта пред Каиафа е именно знакът. В Християнството, също така, над един от четирите апостоли евангелисти стои образът на Лъва. Това е апостол Марко. На някои от светите отци, на някои от творците или светите писатели на Църквата също им се приписва влиянието на Лъва (дали това е зодиакален хороскоп, трудно е да кажа) – например на един Игнатий. Но ако това е Игнатий Богоносец, логично е тогава тази благословия над това дете да му даде своята властна сила и след това той наистина да е един Игнатий Богоносец и да има над своето битие Лъва, т.е. смелостта!

Можем да говорим много върху зодиакалния знак Лъв, но това, което искам да кажа в неговата добра и лоша страна е, че под тази зодия, освен рексове, се раждат предимно актьорите, артистичните хора, защото (макар да не е намерена онази връзка, която ги прави такива) един актьор може да се вживее в царственост. Това е възможността на превъплътяването. Следовател-

но в тази зодия родените и осъществили се в това изкуство могат да се превъплътят.

На тази зодия скъпоценните камъни са рубинът и сапфирът. Най-вече рубинът. Това е талисманът ѝ, който, както се казва, е отблясъкът на самата слънчева светлина и пази хората от този зодиакален знак от сърдечни и други заболявания. Растението, с което най-вече хармонизира Лъвът е шипката (тя във втората декада е най-властната). Тя е и символ на търпеливостта – шипката е неосъществената роза. Там (в Лъвът) трябва търпение, там трябва реалност и проникателен ум. В тази зодия ще намерите и лавандулата, ще намерите и хризантемата.

Съдбовните години, които трябва да се съблюдават (разбира се че тяхната математическа точност не бива да бъде толкоз математично приета), са 40 и след това през седем – 47, 54, 61, 68. Щастливият ден е неделята – царят трябва да бъде и с царствен ден. Числото, което е благотворно, това е единицата, другото е четворката. Значи те имат благоволение на азовото, индивидуализираното битие, но имат в себе си и четворката, за която съм казвал, че е знак на страданието.

И този, който мисли, че един монарх е просто един наслаждаващ се на величие и властност човек, се лъже. Институцията храни историческа отговорност. Монарсите трябва да забравят битието си, за

да създадат това, което нарекох историчност – от домашната потреба да направите историческото знаме.

Неудачни периоди за тази зодия, това са от 23 октомври до 21 ноември и от 21 април до 20 май.

Тежки заболявания могат да имат

на сърцето, някои ревматични заболявания и флебит. Разбира се, това не означава, че нямат и други заболявания. Нека някой, когато в дадена зодия види тези неща, да не каже – от друго няма да пострадам. Не. Защото всеки от нас е всичко.

ДЕВА

Рождеството има едно особена предназначеност – ограниченият бог да бъде изведен в идея за свободен човек!

Дева е един от най-вълнуващите като наименование, един от най-живителните като израз и дълбоко родителен за човечеството знак, защото, както е казано още в пророчествата на Исаия: Дева ще зачене и ще роди сина на бъдещето.

Дева винаги ще се превежда като целомъдрие–партеномос. Затова и храмът на богинята на мъдростта – Атина Палада е Партенона, храм на девственицата (а тя не може да не бъде девствена, защото е родена от главата на Бога). Във всички религии, във всички системи Дева се превежда така. Дева е била и в индийската митология също знак на девственост, на доброта, на искреност, на трудолюбие – утроба, която дава богове. И така е. Затова образите на Девите са приети в литературата, в изкуството.

Пак ще повторя онова, което съм казвал: всеки е всички зодии. Защото те ще си останат дванадесет,

а човекът много повече от дванадесет пъти е идвал и си е отивал. И няма нужда да се повтаря в една и съща зодия, защото с различната същност и култура на една от зодиите той ще трябва да има своето причастие и своето участие и в друга. Веднъж ще трябва да бъде воин, втори път ще трябва да бъде храмов жрец, трети път ще трябва да бъде молитвена девственица...

Така че именно Дева крие в себе си всички тези тайни. Нейният белязан, нейният вечен израз ще си остане: "Аз анализирам!" Това е белегът ѝ. Но аз бих го превел малко по-другояче, бих казал "Аз размислям", защото размисълът е мъдрост, а анализът не може без размисъл. Той не може и без отговорност, не може и без преднамерена добродетел, а не може и без трудолюбие, защото невъзможно е да се размисля върху нещо, което не е сътворено. Така виждате как всичко

взема участие в изграждането.

И така, още в древния митологически свят, Девата е била девствена богиня-майка. И в Индуизма, и в Зороастризма с това наименование са боговете – деви. В стария индийски свят Дева се е превеждало буквално като богиня-майка. Счита се, че една от жените на Шива е била дева.

За мен индийският епос е и религия. Те много по-късно изведоха Упанишадите, а Ведите им са и епос, и религия. Затова се явяват много различия, които съставиха техните три официални и още не по-малко от хиляда други религиозни общества. Това, което се прави в Християнството, не е в техния, индийския, смисъл на епосна вяра, където има достатъчно образци да следват. В Християнството има стотици отклонения само като предмет на тълкувания, но не и на епични образи. Това е голяма разлика.

Може да се каже, че зодиакалният знак Дева е свързан в гръцката митология с името на Деметра – богинята на земеделието, на плодородието и с нейната дъщеря, наречена Персефона (или Прозерпина на латински). Буквално Деметра (или Церера на латински) значи земя, майка, природа. Така Девата като един зодиакален знак е плът, която дава плът. И много добре е видно: Девица ще зачне и ще роди – плът, която дава плът. Разбира се, тази плът може да бъде изнесена в другите полета

и да бъде мистичната дева, може да бъде мисловната дева. Но това е плът, която дава плът. Значи какво е тя – плодородия. Какъв е бил белегът ѝ в митологиите и религиите? Сноп от жито. (Такъв е и в Египет нейният знак.) Белег – клас житен. Какво каза Христос: Ако зърното не падне и не умре, то няма да роди, но това, което е умряло в земята, то ще даде тридесет, шестдесет, сто. Казано е също, че Деметра е имала коси като цвета на пшеницата. Затова нейният знак е житният клас и я изобразяват със сноп жито, защото когато минавала (през съответните свои въртения), тогава житото узрявало.

Към същата легенда може да се прибави и скръбта на Деметра, чиято дъщеря Персефона е пленена от Хадес (Адес). Зевс вика сестра си Деметра на Олимп, но тя казва: Докато не се върне дъщеря ми от царството на Адеса, аз няма да дойда. Виждате ли трагедията на жертвата, че трябва из дълбините на земята, от подземните царства на Небесното домостроителство да се извежда душата нагоре към Олимп и към Земята. Повтаря се голямата и вечна тайна – да се излиза от дълбините към светилището на Олимп, към божествеността, към Слънцето. Ето това сме ние: слизайки от небесността, отивайки в дълбините на Земята, отново трябва да се върнем – ето Евридика и Орфей, ето Дева.

И така Зевс повелява чрез своя

Хермес да бъде освободена Персефона, а Адес ѝ дава зрънце нар – символ на брачна вяроност. И тя никога не го забравя и условността е тази, за която винаги съм говорил. Само че тук шест месеца ще стои във външния, земния, слънчевия свят и шест месеца при Адеса в подземния свят. Виждате колко е ясна всяка една от тези легенди: ще отиваме – ще се връщаме, ще отиваме – ще се връщаме, за да се ослънчаваме.

Тази плачеща майка, наречена Деметра, ще я видим и когато се напътва към Елевзин, където са създадени Елевзийските мистерии в нейна чест – там да сядат, на камъка на скръбта. Колко верни неща са казани във всички уж детски приказки, наречени легенди – камъкът на скръбта! Защо? Защото във всеки камък, във всяко дърво, във всяка трева на даден обект е написано всичко, каквото е минало от там. След това Деметра ще отиде на кладенеца на девичите. Вярно, за самарянката не е казано, че е девица, а че има пет мъже. (А защо да не са нейните пет тела!) Но и тя е на кладенеца на най-голямата истина, която каза Христос: Бог е Дух и с дух и истина иска да Му се покланяме. Ето ви една тайна.

Дева като зодиакален знак е под властта на Меркурий и на Луната, а знаете – Меркурий, това е Хермес. Когато е за зодиакалните знаци в планетните очертавания се употребява Меркурий, а когато е за

всеобщата реч навсякъде се говори за Хермес, макар че са едно и също. (Никой не казва планетата Хермес – има някаква диференциация, и заради самите детайли в знаците е употребено Меркурий.) Така че за покровителство Дева има Меркурий. А вие знаете богатството на Хермес, като се започне от великото му посвещение и се свърши с кражбата на кравите – кравите от Аполоновата градина.

Дева в Зенд-Авеста, в персийската култура, се нарича Кшатра Вария – защитница на небесното войнство, праведница, неподкупност.

Тъй като тази зодия по превод е и земя, то нейният основен елемент е земя – разумно, реално, практично приложен характер. Доста обаче холерични са Девите, доста нервни. Те са подвижни, в подвижен знак по естество. Макар да не са консервативни по убеждения, обикновено не търсят новостите като самоцел както “рогатите”.

По отношението на структурната страна на нашето тяло, обикновено Девите са свързани с вътрешните органи, дробовите и нервната система. Едно от въздействията, които Меркурий оказва върху тях, това е сръчността. Вие знаете колко изобретателен беше Хермес – вкара кравите с опашките напред в своето скривалище, така че когато ги търсят да има излезли крави, но не и влезли. Значи влиянието на Хермес, или на Меркурий (нека така го казваме, защото се касае за планетата), върху Девите е да им

създаде сръчност, приспособеност, тактичност. Девите усложняват малко живота като проявяват известна мярка на упоритост, но не са инати. Разумната душа е под Меркуриевото влияние, а биологично-животворната душа е под влияние на Луната, която също слага върху тях белег голям. Така че когато се виждат понякога и отвлечени (тогава, когато са космична даденост, за да раждат небесен син) и когато са земни (за да родят пак, но земен син) – трябва да разберат, че едното е влияние на Меркурий, а другото е влияние на Луната.

Ако тази зодия се раздели на нейните декади, в тях ще има и различни нюансировки на влиянието. Ще я намерим в различни цветове и цветя дадена.

В първата десетка (от 21 до 31 август) Девите са склонните към аскетика. Те, които са жизнени и слънчеви, могат да имат свое пробудено, а понякога и тайно живеене като аскети. Вглъбеност и, безспорно, гордост и страст.

Другата десетка (от 1 до 10 септември) има за цвете карамфила. Това е чувствителност, нервност и своего рода революционност. Карамфилът винаги е бил емблема на революциите (червеният).

Третата декада (от 11 до 20 септември) е с цвете здравец. И тогава има вече т.нар. смекчена мъка, търсено надмощване на болката, тъга, която не ви унищожавя, но която дълго време ви люлее; там

има вече естетичност, артистични дарби и добри амбиции.

Девите могат мъдро да управляват. Много неща човек трябва да знае от това, което наричаме “аристократическа суета”. Не, няма суета в аристократизма – има изопачаване, когато аристократизмът като вещина и като церемония отиде надолу. Затова трябва будност и надмощване на апатията. Обидна е духовната апатия. За всичко ще трябва прозрение.

Скъпоценните камъни, които Девите могат да ползват, са ясписа, кремъка като камък, нефрита, смарагда. Разбира се, това е, когато прецените декадите. Някой казва: “Аз сложих онзи камък, който е даден за зодията.” Да, но в третата декада може да си е сложил камък, който е валиден за първата. Защото (винаги съм твърдял) не може да има пълно покритие на това, което за една зодия обикновено пишат във вестниците. Понякога няма да намерите нито ред за вас да отговорят. Защо? Защото това е много общо, а декадата, битието ви е много детерминирано, за да бъде лесно измамено с общи неща.

Няма да изброявам стойностите на камъните какво представляват, но трябва да направя една голяма разлика между амулета и талисмана. Някои, от дадените камъни или от други ценности, си правят амулети, но трябва да знаят, че амулетите пазят от не-

желателно влияние. Те ви пазят като вълна, докато талисманът поддържа качество в характера ви. Така че един камък може да стане талисман за дадено качество, ако знаете коя добродетел искате да подсилите. Например един гранат дава “сердце веселиться” – който е меланхоличен може да си сложи такъв камък. Следователно амулетът има едно предназначение, талисманът – свършено друго. И затуй в различните митологии има и различна властност на съответния зодиакален знак. Защото за индианците, примерно казано, кафявата мечка е символ на воля и е знак на Дева. Въобще мечката, дори когато я сънувате, е символ на физическа здравина, на воля, на сила. И колко уточнено са го поставили – кафявата мечка. Бялата мечка има друго предназначение.

Щастливият ден на Девите е сряда, хубавото им число е пет; лоши периоди имат през септември-октомври и май-юни. Съдбовни години са през седем като започват от четиридесет и две.

Искреност – това е Дева. Тя има качества на доверчивост, но никога не се лишава от един надежден път. Понякога се изгражда и като много добър оратор. Обикновено жените са по-милостивни и свенливи; мъжете са остроумни, често присмехулни, но в много случаи са весели повече отколкото трябва, без да са сангвинични типове. Девата в западните хороскопи е и

принцип на безстрашието – има голяма вяра в себе си, докато в отрицателния си знак тя е егоцентрична и доста педантична. Малко е упорството ѝ, затова много често е недисциплинирана.

В източните зодиакални знаци Девата е аналог на Петела. Там тя означава по-задълбочено и по-мисленост същество с известни шансове, които приливат и отливат. Но в нея няма да намерите онази дързост, каквото например една римска поговорка ви казва: *Alea jacta est!* – Жребият е хвърлен! Не, те не са такива. Макар да имат приливи и отливи на шансовете, те не са от онези цезаровци, които могат да ви кажат: Жребият е хвърлен! Така че когато искате да се омъжите (или ожените) за Дева, премерете си своя ръст и тогава решете. Ако ви трябва някой, който да ви укротява, вземайте Дева. Желаят авантюра, но в границите на срамежливостта, а срамежливостта не може да ви направи авантюрист. Това е много важно. Но когато говорим за авантюрата и авантюризма, трябва да ги разграничим. Аз съм акламирал авантюризма на Европа, когато отиде в Америка, но той беше плоден; след като европейците стигнаха в Америка, спря им авантюризмът – дойде необходимостта от сигурност и от местозастой. Защото който не може да сложи стожер, той няма да запали огнище.

ДЕН И ДОМ-СВЕТИЛИЩЕ на 13 поименни безсмъртни българи

Ваклуш Топчев, Фотография © Любомир Андреев

Оспорвани и безспорни
Изведени чрез прозрение за предназначение
Определени не от биография, а от характеристика

ХАРАКТЕРИСТИКИ

Цар Борис III – Обединител

Осъществи националния дух – обедини един посветен народ!

Хан Аспарух – Основател

Донесе тук идея за земя и държава!

Княз Борис – Покръстител

Роди прозрение за етническо обединение и стратегия за култура!

Цар Симеон – Просветител

Стратегия на културата – Златен век на българската книжнина!

Св. Климент Охридски – Азбучник

Изведе буквите из пазвата на народната гълчава!

Св. Йоан Рилски – Покровител

Положи аскетичното начало на българското монашество!

Св. Патриарх Евтимий – Мистик и Воин

Набогати мистичната ни култура чрез исихазма!

Отец Паисий – Будител

Извика миналото като идея за национална свяст и съдба!

Васил Левски – Икона на българската свобода

Пред олтара на Живота!

Баба Тонка – Майка на безстрашието

Без сълзи пред гроба на България!

Княз Александър Батенберг – Съединител

Пожертва трон и династия за съединена България!

Пенчо Славейков – Прозрението на българския гений

Рече: “Бог и България – единство в двойна плът!”

Ванче Михайлов – Воин на оскърбените българи

Сумира националната енергия на прокудените за целокупна България!

автор **ВАКЛУШ ТОЛЕВ**

България като благословена земя има своите белязани синове, но няма Ден, няма Дом на историческо себесъзнание в дан на признателност – израз на почит и отговорност пред Небе и Родина. **Поклонението пред олтара на Родината ни не е само защото тя е имала велики личности, а и защото като цялост е предназначена за Мирово битие, което трябва да остави на човечеството!**

Благословените земи винаги са чакали своите белязани синове. И в поредицата си от пратеници историята ни има основание да утвърди един Ден и да създаде един Дом на безсмъртните българи – на тези, които не могат да бъдат затрити в забвение! Колкото и да се далечее идеята на признанието, люшкана от убеждения, доктрини и идеологии, не може да бъде затрито от паметта ни това, което са оставили в историята великите личности. А тя, историята, се прави от големи личности, не от хиперболизации. И не е страшна митично-мистичната тайна, а хиперболата, защото “бащите на човечеството” се оказаха точно това, което дори и собствените им поклонници отсъдиха.

Ние, българите, имаме историческо съзнание и незатритата памет да пазим великите си личности да не умират. Браним своите синове в

душите си и затова пеем песни за Симеона Велики или за Калояна... Ние имаме зари на наградения с достойнство – наистина гори огънят на падналите в жертва за България незнайни воители, където всички със смирение правим коленипоклонение. Но нямаме Храм на безсмъртните българи! И трябва да го изградим – най-напред в сърцата си, които след това винаги намират воля да дадат на ръцете право да зидат.

Няма по-властно нещо от това, когато Духът намери своя олтар! А историята е съхранен Дух в събития. Затова казвам, че не фактите правят историята, а Духът в осъществяване на историческите събития. Един феномен, разбира се, не всякога е събитие, но това, което е станало събитие, е одухотворен феномен. Всеки има право, всеки човек носи валентност за историчност. Мнозина са участвали в историческото битие, малцина обаче са съзнавали своето присъствие като национална даденост и отговорност, а още по-малко, водими от философия или идеология, са определяли измерението чрез съвест пред олтарите на истината.

Величието е нравствена категория, но и историческо измерение! Ето защо, когато трябваше да се изведат от вековната ни история безсмъртни българи, сеиз-

мографният писец беше прозрението, което даде определение за предназначението на личностите в служение пред историчността на един народ. Защото една личност може да бъде извикана да уплътни даден исторически период и все пак да не намери в него своето предназначение. Предназначението е, което трябва да даде място. А вътрешното признание и предсета да излъчат от стотиците личности – белязаните.

Из-те поименни безсмъртни българи са изведени чрез прозрение за предназначението от историческата реалност, националната даденост и законите на съвестта!

С низата от имена на безсмъртните българи ние ще можем без чувство на неудобство да се търсим в историята и оценим волята, че искаме да направим ново светилище. Имали сме светилище в Първото българско царство – Мадарският конник. След това следваме пътя на еволюцията и културата в школите. Но сега сме без храмове на себесъзнание. Робствата ни налагат чуждо и колективно съзнание и за съжаление продължаваме да изживяваме психозата на страх от личности. Склонни сме още към обща молитва и утешителна взаимност, вместо към лична Голгота. **А трябва индивидуалността да бъде изнесена, за да може на**

бъдните поколения да се даде основание да се потърсят във възможностите да станат личности; да се върне личността – обаче като свещена, а не като светец! Светецът е повод и възможности, но не е целокупността в историческата протяжност.

И точно затова в историята и волята си трябва да поискаме Дом на безсмъртните българи. България трябва да влезе в Третото хилядолетие с ново светилище!

Човек, в своето докосване до Мировата сила, винаги е изпитвал пиетет към светилището, защото то е енергията, която го облагодетелства в съхранението му за ценности. В нас стои Диханието, което ни дава представа за Бога – за едно съкровище, което никога не може да бъде изгребано. Този пиетет носим в себе си и искаме даже тогава, когато не можем да го изведем, да го имаме. Точно заради това си правим вътрешни и външни молитвени храмове. Ето защо сложих и думата “дом” – тя говори за едно вътрешно роднинство. Домът не е улица – домът е сградената вътрешна сигурност, защитата. Затова казвам: Тежко и горко на един народ, който изнесе вътрешните, домовете тайни на улицата и внесе уличните неща в дома си!

**Искаме
Дом-светилище,
не Пантеон!**

Пантеони има достатъчно и аз не говоря за “пановци”, нито за “теони” – не говоря за всемирни богове, а за боговете на България! Говоря за личности-божества с големи идеи и с изключително предназначение в тези идеи. Те направиха историята на България в нейните хилядолетия жива плът от плътта си. Не познаха страх, че трябва да понесат отговорности – просто служеха. **А служението е надмога над себичността и белег на мъдрия!** Те никога не могат да умрат, нито пък може някой да ги отдели, защото не са отделни въглени от една гаснеща жаравя. Тези 13 безсмъртни българи са огнените езици на онази велика клада, на която сложихме изпитанието си – можем ли чрез жертви да направим тринадесет-вековна България.

Всички сътворени от Отца сме безсмъртни, но аз говоря за белязани в социалния храм, за поименни безсмъртни в Дом-свещилище на българската национална доблест! Пред тази история ние винаги ще се покланяме, пред тези 13 безсмъртници винаги ще коленим! Велика е тайната на числото 13. И то стои в хороскопа на България, стои в нашата зодия – Сатурн, бащата на Мъдростта!

Наричам Дома на 13-те зрима святост, защото тя ни е необходима не толкова, за да връщаме споме-на, колкото да признаем, че енергиите им не са отишли напразно

и че могат в дадени моменти като напомняна тайна да класят плодове. И оттук – да се научи обикновеният човек на признание, а не само да ползва плодове, за които никога не е вложил сили.

Този Дом на причастие е един вътрешен храм. И там като идея за вътрешна святост няма да бъде олтарът на принасяне на жертви, а ще се чете лист от Книгата на Живота. Безсмъртниците са дали достатъчно подвиг и жертва, за да можем да научим от тяхната Книга – от този лист на тяхната Книга на историята и на живота, какво ни е липсвало, когато сме искали да правим от себе си почит и признание. **Те нямат нужда от нашето поклонение – ние имаме нужда от техните изворни води като идеология!** Затова говоря за Дом-свещилище не като спомняне. Защото паметта на един народ е подобна на ковчеже с ценности. Обаче, ако той винаги се връща към паметта си и загуби тенденцията за идеи като възнемаване в бъдеще, тогава с него може да стане това, което с голяма част от народите се получи – саморазлагане. Паметта трябва да преценим с историческото време, а не да кажем – такава е паметта на времето... Така че Денят и Дом-свещилището ще са нашият социален учебник!

Малкият Иисус беше казал на Своята утробна родителственост: “Защо сте Ме търсили? Не знаехте ли, че Аз трябва да съм в онова

що принадлежи на Отца Ми?” (Лука 2:49). Той рече къде трябва да бъде търсен: в храм – за едно Самокръщение; за едно Възкресение; за една идея, осъществена и оставена като олтар на бъдността – Единосъщиято! *Защо ни търсите другаде?* – е зовът на нашите 13 безсмъртници – *Вие ще ни намерите винаги в този свещен Дом, където българският национален дух дава своята огнена властност на непобедността му!*

Личната аура създава и социалната, а тя отработва историческия дух. Затова, **време е духът на българина да бъде преценяван в приложна воля и изявено светителство.** Имаме личности, които не следват, а предварват живота; които не отразяват, а предричат. Безсмъртните българи са живото духовно вълмо на българската бъдна историчност! Ето защо ние не само спомняме историята – ние правим история.

Дом-свещилище на безсмъртните ни личности е неизбежна необходимост не за оцеляване, а за ново историческо битие!

Народ без свещилища е като дете без дом – ако не осъзнае необходимостта от свещилище, ще вегетира. Но народ, който има стих “Ако ще паднеш, прав падни!” (Ст. Михайловски), няма основание да губи своя Дух. **Ние, българите,**

не сме предназначени за вегетация – предназначени сме за творчество! Съдбата ни, донесена с щастливата ръка на Аспарух, няма да си отиде с кончината на Обединителя. Тя ще прави тук трон и история!

Народът трябва да изпълни провиденията, а държавата – историчността!

И историчността обрани България. На какво се дължи всичко това? На реалната мистичност на белязаните българи. Такъв е цар Борис III – един реален цар с мистичната всеотдайност пред олтара на България; един от пратениците на Всемирно посветените. Той е съставка от химна на националното ни битие и всеки е длъжен, когато чуе един напев от този химн, да се поклони пред онези, които малко или много са дали дан за бъдещето на България! **Историческата дейност на цар Борис III за българската националност е съкровищница на смирение и самоотвержено служение на народ, Дух и Божие дело.** Прозвището Обединител му отрежда историята за неговата воля да осъществи обединението на България, макар и мимолетно. Няма значение колко от пространството и времето дават характеристика на трайност, важното е голямата идея, която е осъществена! 28 август – ден на

кончината на цар Борис III, може да бъде достатъчно основание за молитвено призоваване на цялата наша историческа даденост.

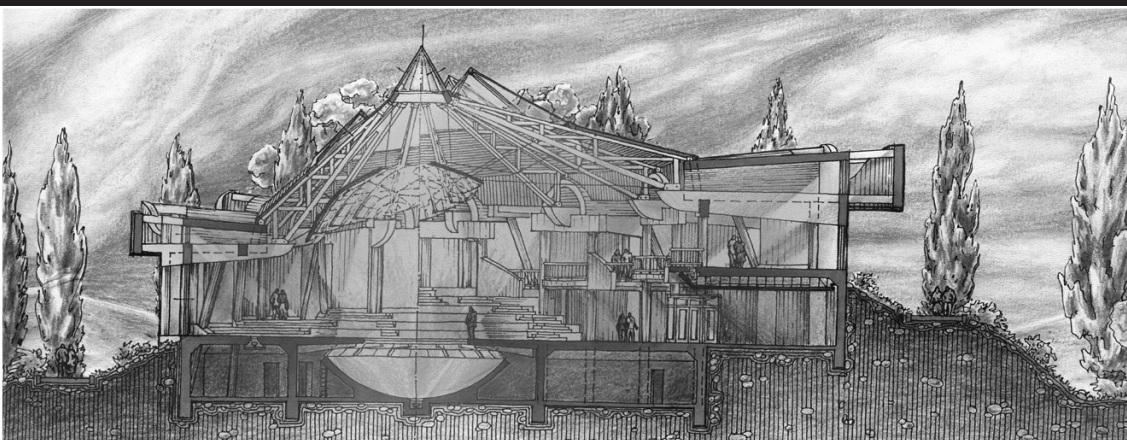
28 август - Ден на безсмъртните българи!

Трябва да утвърдим този Ден! И тогава лоното на този цар Обединител би създало сенките и реалностите на всичко, което преди него прави и величието, и достойнството, и пътя на България. Това роди идеята с какво трябва да

бъдат белязани личностите, които биха съжителствали за празнуване на този Ден. А Борис III сам по себе си извиква изграждането на Дом-свещилище, в което трябва да бъдат подслонени образи, които свидетелстват на поколенията за изпълнен дълг и положена жертва!

Повече информация за всеки от избраните 13 поименни безсмъртни българи, както и за реализирането и хронологията на идеята, ще намерите на официалния сайт:

www.bulgarian13.vaklush.org

Архитектурен проект "Дом-Свещилище на 13-те безсмъртни българи" в покрайнините на гр. Велики Преслав
Изготвил: Арх. Алеко Христов

Вляво: Напречен разрез
Вдясно: Поглед отгоре

интервю с **ВАКЛУШ ТОЛЕВ** за сп. *Ентусиаст*

Кога и как възникна у Вас идеята да се учреди Ден и изгради Дом-светилище на 13 безсмъртни българи?

Идеите се раждат, когато липсват реалности. А липсва реалност на признание, а не празнуване. Празнуване винаги е имало. Но идея за признание в безсмъртие е нещо различно.

Празникът е удовлетворяване на тенденциите или на държавни потреби. Величие се признава като съзнание на нацията в отговорност. Но безсмъртието е вече освещаване, а не само молебен. Така че тя се е родила още изначало в съзнанието ми, че има личности в нашия национален пантеон, както го казват, които не само трябва да бъдат признати, че са герои, а че са безсмъртни. А идеята за безсмъртието е раждала в мене винаги идеята на възкресението. Нещо, което пък и като религиозно съзнание липсва в кодекса на нашата религия. Следователно, изначало още, когато се ражда в мен идеята за Учение Път на Мъдростта, е стояла и националната ми отговорност, а не само планетна или Мiroва. Така че – още преди 40 години, въпреки че манифестацията е преди 15.

Разбрахме защо “безсмъртни”, но защо и именно 13?

Да – “безсмъртни”, защото “великото” е определение на социалната даденост. В този смисъл Христос не прави величие, Той прави безсмъртие. За безсмъртен още орден няма! А защо 13?

Вижте, 13 – понеже човечеството счита, че е фатално число. Всъщност нищо верно няма в това. Ако под фатално се разбира съдбовност, тогава защо да ги лишим от съдба, която е продължила и жизнения им път. При това 3 и 1 прави 4, а 4 е знакът на кръста. **А кръстът е именно разпятие, което дава възкресение, тоест безсмъртие.**

Извеждате и давате път на св. Климент Охридски като азбучник, пред светите братя Кирил и Методий, сочени и празнувани понастоящем. Това впечатлява силно, тъй като от училищните години изниква в съзнанието ни въпросът защо приемаме, че братята Кирил и Методий ни дават четмо и писмо, след като ние днес не пишем на глаголицата, дадена от тях, а на кирилицата, оставена ни от Климент Охридски. В това ли е смисълът на Вашия избор и ако има други причини, какви са те?

Аз не приемам историята за достоверност, макар че тя би трябвало да бъде отражение на реал-

ности. Но когато идеологии са определяли истината, те винаги са я изопачавали. За нас братята Кирил и Методий не са писали никога азбука – те са я писали за Великоморавия. И затова там отидоха. Онова, което направи азбука за България, това беше свети Климент. Братята Кирил и Методий не са познавали българския език, за да правят те азбука. Защото езикът винаги предварва писмеността.

Признаването на св. Климент дава също друга светлина върху проблема имат ли право българите и на това, което се казва Македония, за което са се водили толкоз много войни. Самата присъственост на св. Климент Охридски там дава достоверност за принадлежност!

Княз Батенберг не е с българско потекло, но го включвате в числото на тези избрани 13 безсмъртни българи? Какво не знаем ние за него и какво като цяло отчитате Вие в делото му, за да му отредите място в тази низа?

Робството ни е било твърде дълго. Преди 500-те години сме имали и 200 – следователно 700 години. Българска династическа наследственост нямаме или се е загубила в историята. А претенденти за царе винаги е имало. Далновидността на учредителното Велико народно събрание след Освобождението е тази да не поражда вътрешна

несгода за величие и затова търси коронована династия, от която да отвори пътя на властването. Това е много съществено – това избави България от лъжединастически тенденции. Защото в 700 години династиите се губят. Значи възрожденска България е много по-богата в уточненост, отколкото послешна. Затова – търси се държавен глава извън България.

Батенберг си има потеклото, но онова, с което аз го отреждам в тринайсетто безсмъртни, е неговата наистина жертва – и то толкова достойна. Той направи Съединението на България, ако щете в противовес на руската имперска тенденция. Разбира се, че има и други тенденции срещу България, но той направи Съединение. И когато принудата му дава право да си отиде (тоест поканва го да си отиде), той казва една знаменита фраза: “Мен можете да ме забравите, но Съединението – никога.” Коя е трагедията на съвременето? Че въобще няма спомен дори за Съединение. Това е болшевизацията, която извърши поражение върху историческия ни път. Пътят, не върху духа! И по-възрастното поколение дори няма представа – културна представа, историческо знание – за Съединението и неговия осъществител.

Ванче Михайлов е също сред най-оспорваните избраници. Каква е идеята, която неговият пример

въплъщава и на която той е най-добрият изразител?

Когато гледате на България, трябва да гледате като на нация, а не само като на народ. Когато се опрости социалното мислене и се доведе само до това, което се нарича народ, а той в различни степени бил тракийски, бил северно-български, или добруджански, или македонски... Този сепаратизъм, който се извършва в съзнанието на хората, беше обида, когато бяха ни взели до т.нар. Македония. Кой ни защити? Единствен Ванче Михайлов стоеше на тезата, че Македония е българска. И аз съм му дал едно име: "Воин на оскърбените българи." Вижте, оскърблението не е да ударите само шамар, а да отнемете път. Когато вие отнемете пътя и го забраните, това е страшното, а не че сте накарали каруцарят да си намаже колелата на каруцата. Ванче Михайлов заслужаваше признание, а това че той не бил с болшевиките и те трябва да го отрекат и след това държавата ни да говори срещу него, че бил разбойник и т.н. – това говори, че не сме имали държавници. Когато оценявате личността си, а идеологически ѝ слагате знаменател, гениален да бъде числителят ѝ – нищо. Това е бедата.

Има една единствена жена, включена в редицата на 13-те. Кое е това, което я откроява и поста-

вя над останалите като вървян и живян път?

Ние имаме достатъчно войводи, достатъчно байрактарки, но всичкото това е в угода на този, който прави четата. Ама че тази чета щяла да се бори за свободата на България, ние знаем – те по-скоро правеха любов. Е, сега е публична, тогава е била тайна. Но Баба ви Тонка не само даде чада – тя приюти въстанията, приюти чакщото Освобождение в утробата си, в дома си. Това е Баба Тонка – Майка на безстрашието! (А другото е да развееш байрака и да се скриеш в гората. Те нека си слагат Райна княгиня. Това си е тяхна работа.) Не мога да не я сложа. Не мога. Тази жена нямаше история, в която да не изпълни историческо битие. Тя правеше история, а другите правеха биография. Затова поклон пред подобна майка – Майка на безстрашието.

Ако трябва да посочите личности с голям принос в балканската и европейска история, кои трима биха били най-напред и защо?

Ние имаме една близост с това, което направи стойност в историята на взаимността ни – един Кемал Ататюрк, който свали феса на империята. Свали империята от властта на околните държави, които е покорявала. Следователно Кемал Ататюрк извърши един не личен и не, ако щете, само тяхнен национален акт. Той извърши

една голяма европейска политика. Да свали самия султан от това, което още сега започват пък да го връщат недомислиците на малокалибрени идеологии...

Защото мюсюлманството и като религия е много бедно – то е настина камиларско като този, който го състави. Когато на човека засегнеш религията, той играе ролята на обиден, но тези, на които им вземем митологичните богове, какво да правят? Ама това било преди няколко десетки хиляди години! Няма никакво значение – в съзнанието има ли го? Затова нашата теза е свобода от минало, което е равно и на свобода от богове. Няма защо настоящите богове да се сърдят, че искаме да ги освободим. А като го съчетаем с космичната цялост и с историческите дадености, вие ще видите защо Път

на Мъдростта е наистина Път.

Ако трябва да сложим някой друг европейски държавник, бихме сложили тогава Гладстон, който възпрavi глас за България в защитните времена на заколението, което беше извършено в Батак. Сега ако питате, никой не знае кой е Гладстон¹. Може да ви каже кой е Горбачов, защото той знаеше да играе. Или пък другия, който не можеше да отрезнее. Но Гладстон имаше не само европейска представителност – той защити България тогава, когато още дори няма освобождение.

Можем да сложим също братята Евлоги и Христо Георгиеви, които всичките си пари даваха, за да има университет.

Така че – могат да се намерят личности, които да получат признание в съзнанието.

¹ Уилям Гладстон е четирикратен министър-председател на Великобритания през 19 в., известен с прозвището патриарх на европейския либерализъм. Изправя се в активна подкрепа на българската кауза за свобода от османското робителство. Сред материалите, които публикува по националния ни въпрос, са "Уроци по клане, или поведението на турското правителство в България", "Българските ужаси и източният въпрос"... В резюмето на книгата "Уилям Гладстон и българите. Политика на праведна страст" от проф. Андрей Пантев и доц. Румен Генов четем: "За нас, българите, е щастие в негово лице да намерим личност от такъв калибър, която се идентифицира, повече или по-малко, с българската национална кауза (както изобщо с аспирациите на народите, търсещи своята свобода и самоопределение). Гладстон вдига глас в защита на България в един от най-критичните моменти от нейната история и това го прави своеобразна бащинска фигура в представите на не едно поколение българи. Гладстон е в този смисъл една персонализирана връзка между две държави, разположени в противоположни краища на континента, но споделящи общата история и ценности на Европа." – Б. р.

св. Климен Охридски

Климент Охридски прозря, че не чертежът на буквата ще ни накара да четем, а изговорността и гъвкавостта на нашата словесност трябва да намери своя фонетична черта и образ. Познавайки душевната вибрация и артикулацията на българския език, той приспособява глаголицата в кирилица, която и досега обслужва езика ни и дава дихание на мисълта ни.

княз Александър Батенберг

Наричат Батенберг "немски агент", но той много по-добре е знаел съдбовната историчност на България от нейните синове и я е следвал непоколебимо в своята жертвеност. А и кой познава тайния ген на този княз български?... Той, войнът на българската смелост, когото се опитват да унижат, че бягал от Сливница, дава образеца, жертвата и бъднината: "Боже, пази България!" Да не говорим за припоженото смирение - поиска тук да бъде гробът му, за да намери приют неговата тленност, а оттам и неговият дух в българската земя.

Баба Тонка

Баба Тонка прави гробница, от която се възкръсва: прави възкресение, защото когато тази велика майка ражда децата си, вместо да ги носи на кръшение, води ги на опело - на реквиема на българската история и трагична съдба. Там ги кръшава с безпощадността на безстрашието си - чака ви смърт за свобода! Майката, разбира се, никога не може да иска смърт, тя не може да въстане срещу себе си, защото е утробното начало на живота. Но майката на България - Баба Тонка, има куража да живее за свобода! И тя точно на това учи тези, които ражда, и онези, които подспонява.

Ванче Михайлов

Ванче Михайлов дава цялостната идея на страдалческата защита на един народ, който не е македонци, а българи. През 1968 година, на една среща в Рим, Ванче Михайлов казва: Нека утрешните поколения знаят, защото времето отминава, а нашата преходност е напипана, че ние направихме Вътрешно-македонска революционна организация не за да правим две България, а защото нямаме една цялокупна! И продължава: Македония без българите, огън да я гори! Аз искам като българин да живея в съзнанието и пътя на десетмилионна България!

автор РАЛИЦА БЛАГОВЕСТОВА

Ерагон / Eragon

САЩ, 2006

Режисьор: Шефан Фангмайър

Сценаристи: Питър Букман, Лари Конър, Марк Розентал

В ролите: Едуард Спийлърс, Джеръми Айрънс, Сиена Гилъри, Джон Милкович, Робърт Карлайл, Гарет Хедлънд, Рейчъл Уайз (глас)

Скъпи български читатели,
Намирам богатата история на България за много вълнуваща. Някои от прекрасните ви народни приказки, както и снимките на Рилския манастир, ме вдъхновяваха при писането на отделни пасажии от моя роман. Надявам се скоро да посетя България и да прекарам седмица-две в разглеждане на нейните забележителности. Когато започнах да пиша "Ерагон", никога не съм си представял, че трилогията "Наследството" един ден ще бъде преведена на български език. За мен е чест да знам, че има хора в България, които са харесали моя роман. На моите фенове ще кажа: Не преставайте да четете, никога не се отказвайте от мечтите си и...

Нека мечовете ви да са винаги остри!

~ Кристофър Паолини, "Ерагон", бълг. изд. 2006

"Магията идва от драконите. Тя се излива през ездачите, на които те служат..."

Много зрители може и да не са останали прекалено доволни от този филм (и аз съм сред тях, но и го харесах доста все пак някак), обаче със сигурност добре са се забавлявали да го коментират после! Благодарен е в това отношение, дам – много смях падна, докато четях всякаквите изписани по негов адрес коментари. ☺ Но каквото и да се говори, дракон/ката е почти всепризнаван/а. То вярно всичко е от значение, но не е ли това най-важното?! ;) Само ако бяха добавили поне още половин час лентата към филма, много негови минуси

автоматично щяха да окапят, смятам. Просто основните минуси общо-взето идват от спестяването на екранно време. Например – нужно беше не само да се спомене, а и да получим представа за образа на завърналата се от 6 годишно скитане майка на Ерагон, за да стане очевидно онова, което само беше намекнато. В книгата се говори за нехарактерно, скъпо облекло, перлени накити... и така веднага се изяснява, че Ерагон вероятно не е случайно дете. Тогава и "духът" у "простото селянче" би станал видимо обясним.

В “Звезден прах” чудесно е подчертана тази линия на Специалния: “Нее, аз не съм бакалин. Аз може да работя в бакалницата, но съм различен...” Да си припомним ли и Христос какво казва на своите “обикновени рибари”? “Не знаете от какъв дух сте вие!” (А духът на истина си личи в “Евангелието на Йоан”, но това е друга тема.) Не успява да се изясни и, че домът на Ерагон е на няколко часа път пеша от самото село – далеч извън него. Затова побягва от магазина на касапина към къщи посред нощ, а след “секунди” Сапфира го оставя най-сетне да влети у тях си посред бял ден. Предполагам?! Не ни обясниха също по каква причина Бром се оказа след малко и той там, ама с два коня на разположение – много удобно за бързото последвало бягство. Да не говорим как Ерагон даже не пре-

летя, ами направо се телепортира край убежището на “врага”, след като Сянката го подмами с образа на принцеса Ария в съня му. А подир него Бром – отново – и той така. И дотук мойта критика приемам, че се изчерпва.

Факт е, че особено вълнуващите и добре построени приказно-магични литературни или филмови епоси ни разказват първо за времена на просперитет и благодатно, обгрижващо управление от страна на могъщи и благородни владетели. Тези времена обаче бавно, но неизменно са измествани от ери на изкривяване и злоупотреба с правомощията и задълбочаване на беззаконията до непоносим гнет. Тогава, предприети, идват и времената на новия – жертвоготовен и чист по детски – водач, който извежда отново в светлина и просперитет света.

Обикновено има и един мъдър наставник, който знае историята на падението, който пази скрито в себе си уменията и магията на същинското управление, и който поема обучението на “новата надежда”... Точно тази схема следва и “Ерагон”. **И определено имаме игра на думи с името на главния герой: виждаме ера и dragon в едно – с него величавата и светла ера на драконите и техните ездачи се завръща отново.** (Впрочем, в книгата и първият изобщо ездач е носел това име, освен че е бил елф...)

Един от запомнящите се впечатляващи елементи на филма са “красивите и страховити земи на Алигезия” – прекрасни и мащабни визии на природните картини, гледани от птичи поглед и заснети в Унгария, Словакия и Канада (Британска Колумбия). Полетите на Ерагон с дракона – определено живи, динамични и реални. Ако друго не остане в съзнанието на зрителя, то тези кадри със сигурност... Е, поне при мен лично се получи. Музиката и цялостното озвучаване също ми харесаха много. Специално ме впечатлиха даже. Много ми хареса и връзката на принцеса Ария с Ерагон посредством съновиденията му.

По качество на изпълнението като цяло, бих сравнила филма с “Аз, роботът” (преди да потърся повече информация за “Ерагон” не бях обърнала внимание, че и на двете

заглавия продуценти са Уик Годфри и Джон Дейвис, но това едва ли е от особено значение – сценаристите и режисьорите вероятно са много по-важни) с достатъчно превес към втория в разработеност на “детайлите”, тоест сюжетната линия. Иначе и при двата има чудесно подбрани и представящи се актьорски състави; много хубаво фокусиране върху мимики и изражения в близък план; забавно-иронични реплики; мащабни и убедителни визуални ефекти... Светът на екрана те грабва и въвлеча в реалността си, което ми се струва по-важно от това да има един дълъг пространен разказ. Защото множеството картини и сцени в “Хрониките на Нарния” (и двете части) примерно... много трудно зазвучават магнетично и въвлечащо, въпреки количеството си и детайлите им. Изобщо не могат да се сравнят с изпълнението на другите приказни “хроники”, да кажем – тези на “Спайдъруик”, в центъра на които също като при Нарния има множество главни герои-деца, но “приказката” им не стои нито за миг необедително, проточено, вяло или плакатно на екрана. “Спайдъруик” е жив, емоционално-реалистичен и красив – такива филми можеш да гледаш колкото искаш пъти и все да те радват!

Тук е моментът да отбележа, че “Ерагон” си го купих общо-взето случайно на DVD, заедно с “Аз,

роботът” (и 15-тина други заглавия), като и двата ги бях гледала вече, а междувременно успях да ги изгледам поне още десетина пъти (с цел да заучавам английски фрази по най-лесния и приятен начин :) без да са ми омръзнали. Даже, хм, ми харесват още повече, подобно на “Долу любовта” и “Изкуплението Шоушенк”. Една от причините, според мен е, че са изчистени от подробности – няма безинтересни и отегчаващи при повторно гледане сцени. Също – много добрата актьорска игра в мимики и интонации (вече споменах), които усмихват всеки път. Както и (нека се повтори и тук) – завладяващите “визуално ефектни” ;) гледки. Оттам-нататък може и да е лично въображение, но... и основните идеи също си ги бива. При “Ерагон” истинският водач – онзи, който би могъл да управлява (тоест да изяви приложна воля) увличайки и подпомагайки, а не подтискайки потенциалите у следващите го “маси” – се избира според сърцето, а не според хитроумието или възрастта. **Без своя дракон – без по-висшите полета в себе си, примерно – ездачът ще живее, но ще е трудно да се чувства наистина Жив. А драконът (по-висшето) не може да живее (да се проявява) без своя ездач – тоест без отработения да понася тези по-високи полета човек. Логично и магията в ездача идва от връзката му**

с неговия Дракон... Чудесно е, нали? ☺ (При “Аз, роботът” пък стои другата култова идея – свободата от робството на хладния ум в преценките кое е наистина доброто и правилното.) Аз мисля, че и в изпълнението на Ед Слилийрс в главната роля има магия. От една страна напук на тези, които го критикуват, а от друга – съвсем както отбелязва режисьорът в коментарите си по филма, че когато се появява на кастинга Ед, го е открил сред останалите; видял е “искрата” у него; усетил е, че е намерил най-сетне някой, който има излъчването и потенциала да бъде звездата. Млад и необигран – да, но точно такъв е и героят му. А искрата си е у него – аз също я усетих, въпреки че лицето беше непознато. В потвърждение на тезата открих впоследствие не едно споменаване за дълбочината, която се усеща да звучи в гласа на актьора. А извесен английски журналист – Simon Gage – започва представянето на интервюто си с Ед доста... хм... показателно: “Ти го гледаше вторачено сигурно пет минути – ми подхвърли някой, занимавайки се със своята си важна работа по стайлинга в едно голямо студио на северен Лондон. Сега... Ед може и да е с млечно руси коси и изкусителен цвят на кожата, може да има онази пленяваща усмивка и маниерът да ходи така, сякаш светът е в нозете му; може да изглежда по-горещ от летен ден (не

британски, очевидно), облечен в тесни джинси и черно поло: нает е за модел от рекламната агенция Storm, за Бога, така че момчето изглежда перфектно с всеки един свой сантиметър, ясно е... Но идеята, че аз – да аз, опитният журналист от определен калибър – мога да го зяпам вторачено пет минути е просто нелепа. Отне ми седем минути, в крайна сметка, и нито секунда по-малко. И все пак Ед не е някой, който може да бъде изучаван без пълно съзнание от негова страна (най-малкото той стоеше с кръстосани крака и ръце, което приех за доста красноречив жест). **Защото, въпреки че е едва на 20, и изглежда като да е дори на по-малко, у Ед има едно такова излъчване на много стара душа. Той със сигурност е бил тук и преди: един от онези хора, които сякаш познават себе си...** И действително, още от пръв поглед (в случая може да се каже от "първо гледане" на лентата) се забелязват и детската чистота (нежност) в героя, но и една изненадваща и силно удовлетворяваща – някак тежача си – сериозност и зрялост.

Мисля си, че би било красиво и завладяващо да имаме приказния Избран герой и реален днес. А може би го имаме и живеем в реалната негова-наша приказка – всеки със собствената си роля?! ☺ В заключение бих добавила: ако е правилно долавянето, че рабо-

тейки над филма дебютиращият режисьор Щефан Фангмайър се е стремил максимално да избяга от досадното и необосновано протакане на сцени, наблюдавано често (даже в "Звезден прах" има такива моменти), което заради липсата му на опит го е хвърлило в другата крайност – всичко да се случва необосновано набързо (позирам, че е така, защото е имало още заснети сцени – всички до една добри, включително и доста по-дълго обучително "шамаросване" между Бром и Ерагон, но ги е махнал все пак, за да не се увличат в излишни подробности уж... къде ги видя тоя човек изобщо подробностите!? хахаха), та ако наистина се е престарал в "изчистването", то при едни продължения... смятам ще си е взел поука и ще бъдат брилянтни! Пълен блясък на приказната магия. Стискам палци и чакам с нетърпение сагата за новия Люк Скайуолкър да продължи на екрана! ☺

П.С. Щях да пропусна – на мен ми хареса, че драконката Сапфира си дойде сама с името и че в момента, в който "проговори" (телепатично) на Ерагон, беше вече носител на хилядолетна мъдрост. Така де, нали символизира овладяваната божественост... ☺ Хареса ми и това, че не е наблегнато на разточителни в кървавост битки – тук са просто... "ефектни". Да не говорим, че злите ургали правеха най-забавните физиономии на страшилища, които

съм виждала на екран, хаха! После, особено ми допадна как научихме историята на Бром – мъката му за неговия дракон беше подплатена и изразителна. И мотивът за шеметното бягство е по-чист, докато този в книгата – да тръгнеш за отмъщение, вместо освобождение – направо си звучи примитивно. Иначе има интересни подробности, които спокойно можеха да се добавят. А в следващата книга една от тях е...

"Ерагон се надяваше да научи повече за Ария докато пътуваха заедно, но единствената информация, която успя да се сдобие, дойде в резултат на наблюдение просто. Не беше сядал на една трапеза с нея преди и се слиса да установи, че тя има своя храна, която не включва месо. Когато я попита защо, Ария му отвърна: "Когато завършиш обучението ти, повече няма да се храниш с животинска плът. А ако се случи, това ще е някакво изключение." – "И защо трябва да се отказвам от месото?", преглътна той. – "Не мога да ти обясня с думи, но ще разбереш сам, веднъж стигнем ли Елесмера."

~ Кристофър Паолини, "Първородният"

Последно – сведението за преминат кастинг от 180 000 души, докато най-сетне е избран Ед за ролята на Ерагон, е повсеместно разпространен, но все пак мит. Първо, режисьорът съвсем уточнено говори за общо около 30-ина прослушвания – повечето от тях в Лондон, когато вече е бил пред отлагане проектът поради

липсата на самия главен герой; след това, в интервю от световната премиера на филма в Лондон, Ед развенчава много сладко "сказанието", ето тук:

<http://www.youtube.com/watch?v=llbCUwlr0aU>

От друга страна обаче наистина със сигурност има реално хиляди млади актьори, които биха дали мило и драго да са част от такъв проект. И все пак понякога ми е чудно как се раждат и налагат подобни "сведения". Да не говорим, че Уикипедия води актьора за роден на 21.12.1987г., а световната филмова (Imdb) енциклопедия – за роден на 07.04.1988г. (тук годината съвпада с посочената на официалния му сайт, а линкът към него е наличен в Уикипедията!)* и по-нататък "сведенията" се разпределят общо-взето поравно, според това кой от двата сайта е ползван за източник явно...

* Към момента на подготвяне на списанието за печат Уикипедия също дава вече 07.04.1988г. за рождена дата на Ед Спилеърс.

"Когато някой Ездач завършвал обучението си, елфите му подарявали меч. Техните методи за обработка на метала винаги са се падали в тайна. Обичаят бил острието да е в цвета на дракона и съответно на Ездача... Драконите били във всякакви краски, а освен това се говори, че събрани няколко заедно изглеждали като жива дъга, искряща и сменяща цветовете си непрестанно."

~ Кристофър Паолини, "Ерагон"

подбрани откъси
СЕРИОЗНО-АКЛАМИРАЩО представяне

www.dnevnik.bg

Марио Никопов, 14 декември 2006

“Ерагон” определено е насочен към детската аудитория, с деликатни препратки към онези, които все още самоотвержено се бранят от правопрпорционалната зависимост между възраст и рационализъм.

Кои са най-важните послания на “Ерагон”? Разбира се – стремежът да победи доброто (без излишно философстване), да спасим духа на приключението, приятелството.

Като изключим брилянтните изпълнения на 19-годишния абсолютно начинаещ актьор Ед Спийлърс (Ерагон), на асове Джеръми Айрънс (Бром), Джон Малкович (злият крал Галбаторикс), на познатата от “Елена от Троя” чаровница Сиена Гилъри (Ария) и Робърт Карлайл (Дърза), голямата звезда във филма е... драконът Сапфира. Негови “родители” са водещите студия за специални ефекти Weta Digital (“Властелинът на пръстените”, “Кинг Конг”) и ILM, а резултатът е поразителен – Сапфира (с гласа на Рейчъл Уайс) е грациозна и емоционална, или както казва шефът на аниматорите в ILM Глен Макинтош: “Тя не е чудовище, тя е герой от филма.”

www.citadelata.com

Darth Sparhawk, 11.12.2006

Дълъг малко повече от час и половина, филмът “Ерагон” е доста свободна интерпретация на книгата и прилича повече на приказка, отколкото на епично фентъзи. Тази приказка обаче си заслужава да се види. “Ерагон” е пълен с чудесни актьори; смайващи специални ефекти – Сапфира е великолепен дракон и летенето на неин гръб от погледа на Ерагон е наистина спиращо дъха изживяване; много бързо действие – за разлика от други фентъзи филми тук липсват разтегнати моменти и екшънът е от-до; и битки, които наистина са поразяващи. Ще си позволя да бъда конкретен – битка. Във филма има много, но една е тази, която грабва – сблъсъкът на Ерагон и Сапфира със Сянката Дърза и отблъскващото черно изчадие, което той призовава. Това нещо не може да се опише. Трябва да се види. След битките от “Отмъщението на Ситите”, това е най-главозамайващият дуел, който съм гледал.

Както казах и по-горе, артистите са чудесни. Спийлърс прави чудесен дебют като Ерагон и доказва, че е заслужавал втори шанс (след загубата си от Уилям Моузли за

ролята на Питър в “Нарния”). Джеръми Айърнс е фантастичен и е може би най-добре пипнатият стар мъдрец във фентъзи-киното. Малкович и Карлайл пък са чудесните злодеи – злата черна магия лъха от тях като отрова.

В заключение – гледайте този филм! Докато го гледате, се потапите в един от най-красивите, зрелищни и динамични хитове, които може да видите на голям екран.

www.pokazatel.net, брой 15

Стоян Стоянов, 05 яну 2007

Филмът е създаден по бестселъра на Кристофър Паолини. Авторът започва да пише книгата на 15 и я издава на 19 години. Заведох трима приятели на една от проекциите във Варна. Филмът започна и още в първите 5 минути един от приятелите ми възкликна: “О, доста обещаващо!” Двата часа минаха неусетно и в крайна сметка всички излязохме доволни от фентъзи проекцията.

Най-големият проблем на филма е всъщност проблем на самата книга. На нея ѝ липсва оригиналност. Авторът е заимствал доста сюжетни връзки от “Властелинът...” и “Междувъздушни войни”. Точно като в “Нова надежда” главният герой е момче, чиито чичо е убит от злите сили. И в двете истории има принцеси, които трябва да бъдат спасени. И в двата филма има бунтовници. Дублират се също

образите на възрастните учители, които обучават младите бойци. Заемките от “Властелинът” са свързани най-вече с наличието на елфи и джуджета. Тяхното представяне обаче е прекалено бегло.

“Ерагон” притежава много достойнства, но и много минуси. Феновете на книгата ще бъдат доста разочаровани, защото текстът на Паолини е съкратен до неузнаваемост. Все пак положителните качества на кино историята при мен надделяха. Крайната ми оценка за фентъзи-лентата е 7/10. Приказката за драконовия ездач е увлекателна и зрелищна. Филмът е доста по-добър от “Хрониките на Нарния”, но пък и доста по-лош от “Властелинът”.

Ася @ 14-01-2008

Действително, филмът не е доизпипан – може би защото с него дебютира режисьорът Шефан Фангмайер, може и по други причини, но в никакъв случай филмът не е по-добър от “Хрониките на Нарния”. Вярно е, че и той не може да се сравнява с класиката на Луис, но това е друга тема и най-вече въпрос на лично мнение и предпочитание.

Стоян Стоянов @ 14-01-2008

Здравей, Ася. Първо ще кажа, че ревиюто за “Ерагон” е третият най-четен материал в сайта. Този факт ме радва много. Естествено, че всяко сравнение е продукт на субективна оценка. Според мен филмът “Ерагон” е много по-до-

бър от “Хрониките на Нарния”. За теб може да е обратното.

Също така не мога да критикувам режисьора Шефан Фангмайер. Намирам неговата работа за доста уверена и последователна. Проблемът според мен е в сценария на филма.

Рапи Бл @ 10-11-2008

На мен ми хареса...

Можеше и по-добре да е направен все пак по отношение на сюжетната линия – попретупано е запознаването с историята и героите... Да не говорим колко съжалявах, че така набързо порасна сладкото драконче. Но изпълнението на всички заснети сцени ме радва много. Аз бих му дала на “Ерагон” и 8/10. И то заради добре подбрания главен герой. А кадърът, когато се опитва да спаси Сапфира и пада в несвяс... пълни, трогва наистина. Изобщо падането в несвяс май добре се получава – и първия път с “брисингър” визирам ☺ И “яз-

денето” на Сапфира е супер живо направено. Въобще – за любителите на приказки филмчето си е супер, макар и постничко откъм “разказ”.

Стоян Стоянов @ 02 март 2007

В началото на месец януари писах доста пространно ревию за кино-премиерата на “Ерагон”. Наистина, филмът ми хареса доста. Тогава му дадох оценката 7 от 10. Впоследствие ми се наложи да го гледам още веднъж и за моя най-голяма изненада – фентъзи приключението ми хареса още повече. На второ гледане бързо се привиква към лудото препускане през 500-те страници от книгата на Кристофър Паолини и спокойно можете да се насладите на визуалния разкош, струящ от филма. Оригиналноста и логичността не е най-големият плюс на книжната трилогия (тоест и на филма), но пък приключението е завладяващо и интересно.

подбрани откъси

ЗАБАВНО-КРИТИЧНО представяне

www.starlighter.info, ян.-фев. 2007
vanbergen

Хм... Едно нещо не можах да разбера (защото не съм чел книгата, вероятно) – иска ли нещо да ми каже екипът на филмоправците или филмът служи за медитация: изчиства съзнанието от всичко

смислено, за да мога после спокойно да се прибера и да гледам нещо заслужаващо си. И смислено. Изобщо – каквото и да е.

Признавам, имаше сравнително малко гафове в продукцията. Например, много забавното нещо: Сапфира: “По-бързо ли?! Сега ще

ти покажа какво мога!" Следва лупинг, двоен тулуп, кобрата на Пугачов, после серия прости виражи и стратосферно спускане със скоростта на светлината. Синеочко се ветрее, стиснал ръба на седлото с побелели кокалчета. Тая Сапфира очевидно е откачена! Всеки нормален дракон би настоявал седлото на ездача му да има не просто облегалка и дръжки, ами и три ката ремъци, поради простата причина, че ако изтърве човечето, ами... умира, нали се сещате. Животът на дракона зависи от способността на ездача да се стиска здраво с крака за него. А освен това той трябва и да воюва...

И изобщо не можаха да развалят хубавата история с нещо интересно, каквото и да било. (Хората в залата ахкаха на ефектите, а аз и приятелят ми се кискахме неудържимо, коментирахме плоскотиите в сюжета и предсказвахме перипетиите непогрешимо. Не можа ли поне веднъж да ме изненада този филм!!!)

Какъв е сюжетът? Всички известни клишета от фентъзито, нахвърляни едно върху друго, налепени помежду си с писателски/режисьорски трикове (подчертавам – не похвати, а трикове).

Персонажите?

Селянче (Синеочко) – селско момче, което е:

а) трудолюбиво;

б) умно, но наивно (не бъркайте с "тъпо");

в) честно;

г) уметь;

д) има странично хоби, присъщо на благородник – нощем, вместо да спи, щото копането на царевица го е уморило, ходи на лов с лък; очевидно успешен лов, щото не всеки ден появяващите се от нищото камъни плашат сърненцата; е) а, да – левент!

ж) сирак – може да загуби само
чичо си и братчеда, но това не е
като да са ти майка и татко, нали;
точно колкото да те утнети, без да
те съкруши!

Принцесата (Хубавелка) – разбира се, че ще е хубава принцеса (гледайте филма, ценители, много е хубава!), нищо по-малко не е достатъчна награда за Героя! Освен, че е хубава, тя е:

а) мила;

б) ловка (тук-таме акробатика, под-
сказки за добри бойни умения
– очевидно умее да размахва не
само везаната си кърпичка);

в) патриотка;

г) бунтарка;

д) роден лидер...

Бром (дъМастер) – по-възрастен, мъдър и циничен мъж с тъмно минало, всяващ респект у иначе непоколебимите главорези на Лощия Крал.

Минало? Няма начин дъМастер да не е бивш драконов ездач, който се е борил на страната на Доброто, но е паднал победен по схемата – оптимизъм в цинизъм, смелост в самосъжаление и пьянска дър-

зост (е, не сме го виждали пиян, но...). Елементът със скритата, разяждаща го вина е задължителен. Така ще видим две неща. Първо – добрата цел понякога иска да направим компромиси с добрите си намерения. Второ – че душата на дъМастер е непокътната – щом го гризе, значи е гуд гай.

Бъдеще? Ами няма начин да не умре, за да спаси живота на Главния герой. Затова служат старите майстори! Затова се е пазил жив и на разположение толкова години! Ето, че и старите кучета стават за нещо!...

*Магесникът Дюза/Дурза (Лошко-
вецът)* – Дясната ръка на Лошия
Крал.

Нещо като олицетворение на препятствията по пътя на доброто наше момче. По-тъп е дори от дъМастер. Е, и по-кolorитен. Лицето му, незнайно защо, някак се разпадаше. Можеше и да вика много силно. (“Ра’зааааааак!” Много оригинално – егати името, егати жеста!) Аха, още нещо. Той е много лош, но за да не си помислим, че това е заради позицията му на Дясна ръка, трябва да покажем лошото в неговата душа. Как? Ами ето как се дават нареждания – с дупка в крака на подчинения. Прас! Хряс! Зареди хартия в принтера! Значи душата му е черна! (Разбиращо кимане!) Последната роля на Лошковеца е да умре “на редута”, в грандиозна битка, целяща да покаже, че Синеочко вече

напълно използва потенциала си. Успее ли Героят собственоръчно да утрепе Лошковеца, получава пропуск за битката с Лошия Крал, нали така?

Лошият Крал (да не се бърка с Лошковеца) – естествено, това е най-висшата лоша инстанция. Old School big bad boss. Принципът на неговото създаване е подобен на този на Хубавелка. Трябва да е кралска особа, за да е на нивото на Синеочко. Добрият Герой заслужава Лош Крал, не може просто така да изберем примерно селския сериен убиец. Разлика естествено има – Хубавелка вероятно си е аристократка, докато Лошият Крал си е 100% сноб: крал е по титла, не по кръв. А виждаме в света на драконовите ездачи колко важна е кравта. И като станат дума за дракони – разбира се, че Лошият Крал също е драконов ездачи. Това също е свързано с нивото на персонажите. Пълно изравняване, няма дабаво!

По-нататък... ох, ами не знам.
Няма човек откъде да се хване.

Нехаещо селянче, което се оказва последният потенциален драконов ездач, съответно – единствената надежда за спасяването на демокрацията и свободата... Ъ... Доброто. Формулата за добре сложения the only one? Ами нулево начало – нищо не знае, нищо не може, прасци от потенциал. Трябва и двойна мотивация, тип “мед и пръчка”. Сънува принце

сата, която го чака накрая (това е медът), освен това го гонят (егати идиотските) хрътки на Лошковаца (ето я и сопата). Ускорител (първа степен на ракетата) е дъМастер. Защото в началото на Синеочко му липсва и умение, и опит, и знания. ДъМастер му ги дава за тласък, после умира. Оттам-нататък Синеочко може сам да се юрка. В сянката му е добре да има един второстепенен еднороден персонаж (влиза нерусият, несинеопич [всъщност е синеоп, ама не така... невинно ;)), за да помага, без да се меси. Как се подсигурираме да не се меси? Ами правим го роднина на лошите. Вече е минал на наша страна, но с мръсно досие не може да претендира за сърцето на мацката или за трона или за каквото и да било!

После – Лошковаца не отива да тегли ножа на малкия Селячко, а малко по малко му праща преследвачи – хем да са повечко, че да може Синеочко да ги трепе и да трупа опит, хем да не са твърде силни, че да не вземе да стане някой сакатлък, ей!!! В един момент (виж по-горе) Синеочко утрепва Лошковаца и влиза в Голямата Лига.

Хм... Дано не съм ви развалил удоволствието от филма. На мен лично ми хареса. Е, поне Сиена Гилъри (принцесата) ми хареса.

Пак “Хм...” Имаше още едно хубаво нещо – драконът (като се изключи цвета) имаше много добра конструкция и добри движения.

Имах чувството, че са тръгнали от “Сърцето на дракона” в посока отслабване на фигурата, стигнали са до “Царство на огъня” и са се върнали малко, за да направят “Ерагон”. Това май е най-добрият дракон, който съм виждал на филм!

Моарейн

Някои филми те оставят без дъх – и този е един от тях. На моменти спирах да дишам от учудване какво все пак е искал да изрази режисьорът с тази сцена, че да се е получило такова голямо нищо, но най-често се задъхвах от смях, макар да подозирам, че това едва ли е било желанието на създателите му.

Фабулата – накъсана, диалогът – смехотворен, мотивацията на героите – объркана, действията им – още повече. Фангмайер сигурно е фен на “Шотланския боец”, защото Сапфира излетя за пръв път с големината на орел, но посредством могъщи в силата светкавици, след десетина минутки се завърна наедрия с десетина тона и помъдряла с хиляди години. Кое-то не й пречеше почти до края на филма да се “приземява” аварийно – я по корем, я по глава.

А яйцето – ох, яйцето – свършен овал от ярко синя пластмаса, кнтящ на... и аз не знам на какво.

Но да не прекалявам, не всичко във филма беше толкова зле. Имаше чудесни външни снимки и панорами. И един много сладък и правдоподобен малък синичък

дракон. Всичко по него – от бешкото пухче на главата, през смехотворния опит за ръмжене, до умиляващата непохватност – извиква усмивка на лицето ми. Седем минутки чисто удоволствие... и това е.

Shannara

Филмът е едва ли не копие на “Властелинът на пръстените” – както природните сцени, така и визията на лошите ургали и убежището на Варден бяха почти едно към едно с представата на Питър Джаксън за Урук-хай и Ломидол. Лошото е, че сценарият е дотолкова изчистен от специфичните особености на книгата, че остава само това, което Паолини е заимствал от “Властелинът на пръстените” и “Землемория” – елфите, планинският град, звученето на някои от имената, магията, основана на истинските названия на всичко в природата, Сянката...

Не знам какво да кажа за актьорската игра – чудя се как професионалисти като Малкович и Айрънс не се задавяха от елементарните и патетични реплики?! Предполагам се дължи на факта, че повечето патос бе оставен за самия Ерагон, че и за драконката Сапфира...

Може би единственото нещо, което си заслужава в този филм, е Сапфира – ето това е драконът, който винаги съм искала да видя. Красив, могъщ и истински жив. Специалистите наистина са се

постарали с нея – тя очарова от момента, в който започва да плете крака след излюпването си и поглежда от екрана с удивително сините си очи. ☺

Nerksis

Значи, обожавам герои, които до вечера копат мамуля и зелето и сетне – ХОП – започват да въртят меч като изпечен фехтовач.

То бива бездарност, то бива клишета, то бива, то може, ама толкоз да може не бива!!!!

Единственото хубаво нещо във филма е, че е все пак свършва!

тпрубагур

Какво пък всички скачат срещу филмчето О.о? Няма нищо кой знае какво във филма, но пък си е приятно – предимно заради драконката, ма ‘айсе.

А иначе, че си има бая допирни точки с Пластелина и Междувездни бози, има си, но пък да не е единственият филм, който си гепи безогледно – тук поне е с цел; все пак за първи път се прави опит за римейк на два филма едновременно. И пичовете се справят – на мен си ми хареса. За мен качествен филм не е този, който ме кара да съм съпричастен на героите – аз никога не съм, де – а този, в който има ефекти. Да живее! Ся’, филма си е чисто забавление, аман от сериозни хора. Какво като е зело повече от тук, още повече от там – нали забавлява, въпреки няколкото порнографски сцени – демек тези, в които си казваш: “Ъ?”

www.bgtolkienforum.org

Kalendar @ Dec 19 2006

Ами гледах филма и ще си кажа мнението. Държа да подчертая, че не съм чел книгите, затова ще го коментирам като филм. Приятно, но твърде претрупано филмче.

Кога намери дракона, кога се излюпи (не видях да го мъти туй яйце), кога се научи да лети и изведнъж... хоп... имаме един fine young dragon... само дето нямаше червило на устата... Уж беше твърде млад, за да бълва огън, обаче нашия човек рече "С мен ли си?!" и онуй добиче блъвна пламъци, способни да засрамят дори доменните пещи в Кремиковци. А Ерагон-чо, както Чичко Джеръми Айрънс си го пребиваше както си иска на тренировките, така за няма и две седмици филмово време толко му порастнаа нещата, че успя да убие супер-дупер мега магьосника Сянка, който призовава там демони, телепортира се и неznam си още какво... Поне да бяха дали, че са минали примерно 3 месеца между две сцени, да има подложка. И отново – едно наметало на главата и може да минеш през цялата крепост на врага без никой изобщо да се усъмни нищо. [Баш като вече обучения за джедай Люк Скайуолкър в бърлогата на Джаба. ☺ – б. р.] Абе нямам думи просто.

После... дизайн... кожените дрешки на Ерагон – в близки кадри си личеше оверлога на шевната

машина [супер е шева наистина, ама все пак не е оверлог, хехе; а с каква модна кройка са ръкавките му, йее! – б. р.], а пък кожените му панталони биха му отивали много, ако му бяха дали и яке с гръб на Motorhead. Уж някакъв абсолютен селинджър, дето едва изкарва пари, пък идеално обработена кожа... направо беше лъскава...

Kera @ Dec 21 2006

На мен въобще не ми хареса. Чела съм книгата и любимата ми част беше, докато растеше драконът и най-вече, когато Ерагон избираше име. С голямо нетърпение чаках да видя това във филма, а то какво?! Излюпи се синьото зверче, литна високо, порасна от облаци-те, кацна и каза: "Здрасти, аз съм Сапфира!"

Loriena @ Dec 22 2006

Аз пък още не съм го гледала, но се надявам сега по Коледа да намеря временце и да го полазя този филм... Има дракон пъ! ☺ Отвсякъде ме заливат тотално противоположни мнения и сега ми е още по-интересно да видя филма, за да реша сама за себе си ;)

Dec 26 2006.

Изглеждах го. Вчера. И с две думи – доволна съм, че го гледах ☺. Ми, хареса ми пък. Е, без книгата не мога да сравнявам, така че не мога да кажа кое е претрупано и кой на кого не отговаря. Но пък като филм ми хареса. Бяха 2 приятно изкарани часа. И искам дракон!

ТАЙНСТВОТО НА ВОДАТА

*Водата е астралният образ на светлината.
В четвъртото измерение водата е астрал.
~ Ваклуш Толев*

Из документалния филм „Великата тайна на водата“ („Великая тайна воды“, 2006):

“Водата – най-познатото вещество на Земята – съпътства всеки миг от живота ни, но знаем ли ние каква тайна крие в себе си тази удивителна стихия?!

~

Водата в Свещеното Писание е нещо повече от физическа субстанция, тя е определено понятие, което по определен начин се свързва с идеята за живота.

~

Водата е изучавана достатъчно подробно. Известно е твърдението, че водата притежава необичайни свойства – физически и химически – в сравнение с други течности. Но нито един учен не

е обяснил досега защо при минусови температури плътността ѝ намалява, а при плюсови – се увеличава. Всяко вещество при охлаждане се свива, а водата напротив – се разширява. Доста по-късно учените установяват, че в порите и капиллярите водата създава огромно налягане. При покълването на семето например тя може да достигне 400 атмосфери. Ето защо кълът с лекота пробива асфалт.

~

Водата е малка молекула, която има твърде специфични свойства. Няма друга молекула, в която ще откриете тези аномалии. Ако липсваше дори една от тях, нямаше да има живот на Земята. Всяко от свойствата на водата е уникално. Досега науката няма

отговор защо водата е единственото вещество на планетата, което може да се намира свободно в три състояния – течно, твърдо и газообразно. Защо от всички течности точно водата има най-високо повърхностно налягане, защо тя е най-мощният разтворител на Земята и по какъв начин се издига по стволите на дърветата, преодолявайки десетки атмосфери налягане.

~

Югоизточна Азия, 1956 г. секретна лаборатория на военния институт за средства за масово унищожение. Тук вече няколко години работят върху бактериологично оръжие от ново поколение. Неговите свойства се обсъждат на многочасово секретно съвещание. Неочаквано то се прекратява – всички участници са откарани в болница с диагноза тежко хранително отравяне. Започва разследване, което попада в задънена улица. Учените не са употребили нищо, освен вода от гарафите на масите. Тествали водата, но никакви вредни примеси не открили. Така и записали в отчета – причина за отравянето е... обикновената вода.

Двадесет години по-късно е изказана фантастичната хипотеза, визираща непредсказуемото поведение на водата – тя има памет! Резултатите от експерименти, проведени в много държави, показват: водата възприема и запа-

метява всяко въздействие, което става около нея. Достатъчно е да се докосне до някое вещество, за да “разбере” свойствата му и да ги съхрани в паметта си. Дали прадедите ни са се досещали за това, превръщайки обикновената вода в лековита, използвайки сребърни съдове? Засега това е най-добрият произвеждан антибиотик. Толкова добър, че войските на САЩ в Афганистан и Ирак ползват сребърна вода. Един атом на сто милиона унищожава всички микроби в раната.

~

Възниква въпросът как може да съществува такава вода? Запаметявайки информацията, водата придобива нови свойства, при което химическият ѝ състав не се променя! Изглежда, че **структурата на водата е много по-важна от химическия състав**. Структурата – това е начинът, по който са организирани молекулите ѝ. Виждаме как молекулите на водата се обединяват в групи, наречени клъстери. Учените предполагат, че точно те са своеобразни клетки на паметта, в които водата записва всичко, което вижда, чува и усеща.

Хората не знаят, че при изключването на светлината водата се променя. Нейната структура, реагира подобно нервна система на всяко дразнение. Именно устойчивостта на клъстерните структури потвърждава хипоте-

зата за способността на водата да запаметява. Възможно е водата да е единствен по рода си безценен компютър. Своего рода компютърна памет.

~

През зимата на 1881 г. корабът „Лара“ пътувал от Ливърпул за Сан-Франциско. На третия ден на кораба избухнал пожар. Сред напусналите кораба бил и капитанът Нейл Кери. Жажда измъчвала корабкрушенците, все по-жестока с всеки изминал час. Когато след 3 седмици благополучно стигнали брега, капитанът, трезв реалист, написал как са се спасили: „Ние мечтаехме за прясна вода. Започнахме да си представяме, че синята солена вода около нас се превръща в зеленикава сладка. Събрах в един момент кураж и загребах с шепи. Опитах я – оказа се сладка!“

През 1470 г. абат Карл Гастенсис бил хвърлен в тъмница по обвинение, че разболял някаква „уважавана жена“. Всеки ден му давали само парче сух хляб и канче зловонна, гнила вода. След 40 дни тъмничарят забелязал, че преподобният Карл не отслабвал дори обратно – станал по-здрав и жизнен. Кое то само убедило инквизиторите, че има връзка с „нечисти сили“. След жестоки изтезания Карл признал, че се моел над водата, благодарейки на Господ за пратените му изпитания. И водата ставала мека на

вкус, свежа и прозрачна.

Да си припомним и знаменитото явление, когато Исус превърнал водата във вино. Той не сложил в нея захар, а придал на водата абсолютни специфични свойства.

~

Според една хипотеза, през палеозоя в южното полукукло е съществувал континентът Гондвана. Преди 3.5 млн. години мощни тектонични процеси го разцепили на части. Така се образували плоски планини, наричани от индианците „типуи“ – стълбове. Прорайма е най-голямата от тях. Това място е толкова труднодостъпно! Три дни пеш през саваната и джунглата, като се преодолява и 80 метрова стена... Нужен е доста голям ентузиазъм. Там водата е в нейното девствено, уникално състояние. Над Прорайма постоянно виси ефирен облак. А по здрач се появява лека омара. Като се покаже луната, облакът започва да излъчва лека синкава светлина, в която се вижда как най-мъничките водни пращинки висят в неподвижния въздух и при най-лекия полъх на вятъра се съединяват в дъждовни капки, а те в порой и в неизброими водопади се устремяват надолу.

Днес е 30 януари 2005 година, вземам проба номер 16. В този вид за няколко дни водата ще пази енергията на тези места. После в Петербург, в лабораторни условия спокойно ще я изслед-

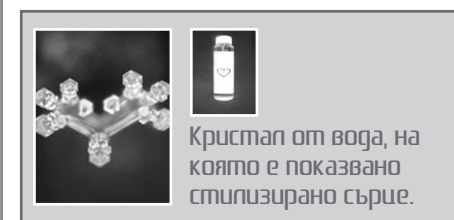
ваме и ще можем да направим никакви изводи. В лабораторията на проф.Коротков е разработен прибор, определящ енергетиката на водата с помощта на „ефекта на Кирлиян“ всичко, намиращо се в силно електромагнитно поле, излъчва светлина. Колкото повече сила има обектът, толкова по-ярко свети.

Там сравнили водата от Венецуела с обикновена питейна. **Природната вода се оказала по-активна не два, а 40 000 пъти, т.е. тя е принципно различна субстанция. Такава вода веднага активизира организма. Затова по тези места хората са достатъчно жизнени, въобще щастливи и не желаят при тях да идва цивилизацията.** Човекът не регистрира разлика между чиста природна и изкуствено пречистена вода. Но всяко животно избира изворната вода, защото е наситена с природна енергия.

~

Правили сме експерименти за влиянието на различни фактори върху водни проби. Обекти, магнитни, електрически полета а също и човешко присъствие, емоции. Стана ясно, че емоциите, положителни или отрицателни, въздействат най-силно. В лабораторията на проф.Коротков били проведени многобройни експерименти за влиянието именно на човешките емоции върху водата. Помогли група хора да излъчат

към колба с вода най-положителни емоции: любов, нежност, грижа. После сменили колбата с нова и помолили да съсредоточат върху нея страх, агресия, ненавист. След което изследвали образците. **Установили, че любовта повишава енергетиката на водата и я стабилизира, а агресията рязко я понижава.**

Кристали от вода, на която е показано стилизирано сърце.

~

Във всички световни религии преди хранене се прави молитва. Храната се освещава при големи религиозни празници. Рядко се замисляме защо толкова различни религии са уверени, че така е правилно. Защо нашите предци са приели за очевидно това, което науката изследва едва днес? Оказва се, честотата на вибрациите при молитвите на всяко вероизповедание, на всеки език, е точно 8 херца. Това съответства на честотата на земното електромагнитно поле. Затова молитвата формира във водата, която се намира във всяка храна, хармонична структура. Затова – ето ви чисто практически съвет: **Сядайте на масата в добро настроение!**

~

Съвсем скоро бе открито още

едно уникално свойство на природната вода – тя може да гори. При горенето на природната вода гори самата вода! Защото природната вода е структурирана по особен начин. На научен език “горене” означава процес на окисляване, при който се отделят топлина и светлина. Водата гори при стайна температура, а отделената светлина се регистрира със свръхчувствителни прибори. Кислородът постоянно се активизира, гори нещо органично и виждаме светлина. Горенето на водата е продължителен процес, защото ако става мигновено цялата вода щеше да изгори. Струва ми се, че химиците са забравили и фактът, че ако от бензина се извлече всичката му вода, той няма да гори. Това е известно още от 19 век. **За всяко горене е нужно поне известно количество вода.**

Съвременните технологии позволяват водата да се структурира изкуствено. В лабораторни условия, при покълване на семена от соя с такава вода, те отчели 6 пъти по-високо фотонно излъчване, от покълналите с обикновена вода. На практика поливането със структурирана вода ускорява растежа на зеленчуците и увеличава няколко пъти наличието на микроелементи и белтъчини.

Мисля, че учените трябва да отделят особено внимание на това как водата взаимодейства с молекули-

те. **На молекулярно равнище тя създава структурата на спиралата на ДНК. Без вода нямаше да има спирала и без вода тя не би работила.** Само във водата започва своя живот всяко семе, всеки ембрион. Околоплодните води участват в неговото развитие и съхранение. **Именно заобикалящата ни вода, подобно на универсален компютър, разкрива всяка биологична програма.**

В “Еклизист” пише: “И взе свежи клонки уж от бяла топола, бадем и кестен. И като изряза ивици от тях, оголи бялата вътрешност. И сложи клонките в коритата, където пият вода овцете. И възбуди се овцете и зачевах там. И се раждаха овце на ивици, пъстри и на петна.” Въздействали на водата със свръхслаби импулсни полета. Полета, десетки хиляди пъти по-слаби от земното магнитно поле. Тоест нищожно малки от гледище на съвременната наука. В така обработена вода пуснали рибки, на които скоро се родили необикновени малки – приличащи си като близнаци, но кардинално различни от своите събратя. На гърба на всички мъжки се появили сиви ивици, цветни петна. Това се нарича “фенотипно изменение”. Принципно важно е, че то се проявява не само при някои, а при всички рибки едновременно. Освен това при тези експерименти се променило и поведението им. Те започнали да реагират еднакво

на външни дразнители. Така в целия пасаж рибки като че се появил колективен разум.

Това е толкова сериозен проблем, напълно непроучен... **Достатъч-**

но значим е дори само фактът, че видът и поведението на живите същества може да се променя чрез водата...

ЕНТ

интервю с МАСАРУ ЕМОТО за сп. Ентузиаст

Колкото повече разбирате водата, толкова по-трудно ще ви бъде да отричате съществуването на Бога.

~ Масару Емото

Какъв беше пътят, как стигнахте до откритието си, че водата образува различни по форма кристали при различно външно въздействие? Целенасочено търсене ли беше или се случи случайно?

Мисля, че беше и случайно и не в същото време. По-скоро не беше случайно все пак, според мен. Първоначално се срещнах по-специално с водата, когато един ден докато играех голф си ударих крака и като го полях с вода болката чудодейно изчезна. Това беше преди 20 години. Аз наистина се възхитих изключително много и бях привлечен от този феномен – водата. Разбрах че има създадени уреди за замервания на водата, снабдих се с такъв уред и започнах да я изследвам. И не ми беше достатъчно само аз да знам за това, което установявах, и реших да го

споделя с хората по света. Издадох книга с идеята за хадо-вълната¹, за водата, която е носител на тези вълни. И тя се продаде много добре. Имаше много хора, които не вярваха в това, че водата [когато е наситена с подходяща енергия] лекува болести, но тази тема успя да получи голяма известност. И тъй като темата стана известна, аз нося отговорност и започнах да търся доказателства, които биха могли да удовлетворят хората. Така, един ден видях снимка на снежинка и в този момент ми проблесна, че точно това е, което ми е необходимо. Проблесна ми, че и снегът е вода и щом снежинките образуват кристали, то ако замразя вода, тя също би трябвало да образува кристали.

Има един изключително уважаван учител в Япония, който се

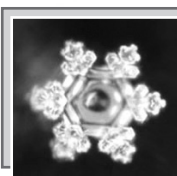
¹ Хадо (буквално “вълна” и “движение”): Свойственият за цялата материя на атомично ниво вибрационен характер. Най-малката частица енергия. В нейната основа стои енергията на човешкото съзнание.

занимаваше с изучаване на снежните кристали. За съжаление той вече не е измежду живите. Беше професор в университета в Окайдо, в най-северната част на Япония – учителят Накая Юичиро. В неговите трудове има едно кратичко послание, което гласи: “Снегът е писмо от Небето.” Тогава разбрах, че ето това ще е – снимах водните кристали и успях да получа видимото потвърждение на идеята си. Затова можем да кажем, че не беше чак толкова случайно.

Трудно ли беше да намерите своето потвърждение, че водата реагира на невидимите за нас, но очевидно реални излъчвания на околната среда или човешките мисли, чувства, слова?

Бях сигурен, че ще се получи това, което търся. Вярвах, че може да се заснеме кристала на замразената вода, така както заснемаме снежинките. Тъй като аз и преди това се занимавах със замервания на вълните на човешкото тяло за диагностика на болести, и тъй като човекът съответно не може да бъде сложен върху уреда, за да бъдат измерени вълните му – обикновено работех с лист хартия, върху който е написано името на човека или някаква информация за него. По тази причина бях сигурен, че когато на водата бъде показана информация под формата на думи или пък ѝ бъде пусната музика, тя ще реагира.

Първата снимка!

Моята съпруга и служителят ми (който беше завършил докторантура по естествени науки) обаче не бяха съгласни с мен и смятаха, че само си губим времето напразно. Но аз бях настоятелен да опитваме още и след 60 дни първата снимка беше направена! Така че първата снимка беше наистина трудна, но нататък продължи вече значително по-лесно. Експериментално се убедих, че водата има и свойството да носи информация.

А правили ли сте и други експерименти, които установяват силата на целенасоченото словесно или мисловно човешко въздействие върху нещо живо или пък неживо?

Провеждал съм експерименти и с мандарини, и с ягоди, но в крайна сметка разбрах, че това, което измерваме, е водата, която се съдържа в определения предмет. Дори в много твърдия диамант има вода и когато измерваме него, ние всъщност измерваме водата, която се намира в него.

Дали правите нови проучвания, експерименти в момента, които още не са публикувани? Кога ще бъдат публикувани, ако има такива?

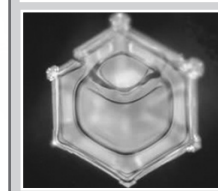
Последното нещо, с което се за-

нимавах, бе да показвам на водата 99-те имена на божеството в Исляма [99-те имена на Аллах]. Обаче в момента съм в процес на размишляване как точно да обявя резултатите си, защото когато се засегне Исляма – дори като се нарисува някаква карикатура или нещо подобно, се явяват силни емоции, вълнения – става проблем в световен мащаб. Затова искам да намеря начин да го оглася без да бъдат предизвикани излишни емоции. И вярвам, че тъй като водата носи тази информация, тези вибрации – хората биха разбрали моите чисти намерения.

А за другите религии и божества има ли правени експерименти?

Смятам, че трябва да се направи това накуп заедно, но все още нямам много за казване. В момента работя над визуалното представяне на кристалите, образувани под въздействието на фразата “В началото бе Словото”.

В момента провеждам и друго наблюдение.

Кристали от вода, на която е показвана снимката на шинтоисткия храм по-горе.

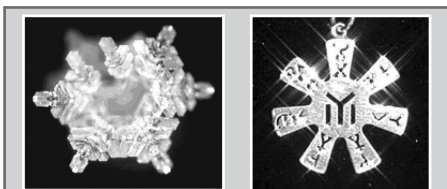
Всеки месец на 15-то число от няколко места по света съм помолил няколко мои сътрудници да заснемат небето и да ми изпращат тези снимки, които показвам на водата. И изследвайки образуваните кристали можем да разберем какво е състоянието на небето и като цяло на заобикалящия ни свят. В небето, и изобщо в света, има изключително голямо наличие на вода и можем да получим такава информация – за да разберем, ако е необходимо някъде повече внимание да се обърне или някакво предупреждение да се даде и т.н. Опитвам се да включавам тази възможност и за предсказване на земетресения, каквото имаше наскоро в Япония, както знаете. Но засега са малко местата, от които получавам данни за изготвяне на нашите изследвания.

На лекцията си в НДК (2007 г.) казахте, че ще видим кристал, образуван под въздействието на думата България (изписана на български). Първа логична мисъл за нас е да видим 7-лъчен кристал, тъй като се знае, че в древността българите имат за символ 7-лъчна звезда (розета). Смятате ли, че разделеният на две лъча, който видяхме в иначе обичайно 6-лъчните форми, освен другите тълкувания може да има връзка и с този факт?

Не мога да ви кажа – не съм запознат с българската история. Моето

тълкувание е, че тези два лъча в горната част са като вдигнати към небето ръце за молитва. Шестоъгълникът при кристалите, това е проявление на триизмерността. Ако са 8 лъча, то тогава стават четири измерения. Ако станат 10 лъча, това означава пет измерения. Колкото повече се увеличава броя на лъчите, толкова повече измерения има и в крайна сметка, когато станат 36 лъча се образува кръг, окръжност. Седемлъчният кристал говори, че нито може да живее в третото измерение, нито може да премине в четвъртото измерение в момента и е в някаква преходна – можем да кажем нулева, фаза.

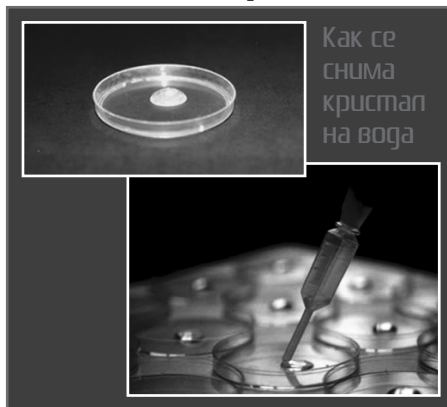
Кристал, образуван при думата България
“Покажахме на водата думата България и се получи един уникален кристал. Горната част изглежда като ръце, вдигнати за молитва. Това е позата, най-подходяща за увеличаване на енергията. След това погледнете добре центъра на самия кристал. Има сърце. Прекрасно очертано сърце – любов.” ~ Емото

Всъщност кристалите не са двуизмерни, както изглеждат на снимка – те са триизмерни. Представяват две вплетени една в друга пирамиди. Водата е вибрация, а вибрацията пренася енергия. И тъй като най-ефективният начин за пренасяне на енергия е пирамидата, имаме образуване от две

пирамиди, което ги прави да изглеждат шестоъгълни най-често.

Прави впечатление, че в експериментите ви често се включват и деца, но как и цели класове се ангажират с такива – дали е по тяхна собствена инициатива или е някаква национална такава?

След като излезе първата ми книга – “Посланията на водата” – през 1999 г., в която беше поместен експериментът с ориза, който на лекцията сте видели, започнаха да идват писма, които казваха, че наистина става, както е написано. Но тези писма и вести не идват само от Япония, те идват от целия свят. От Швейцария например дойде едно момченце с майка си. Носеха вода и то каза: “Аз пия тази вода.” И когато се вгледах добре, видях че на нея пишеше “Тайгър Луц” – името на известния голф играч. То каза, че пиейки всеки ден от тази вода иска в бъдеще да стане толкова добър играч като Тайгър Луц. Това е още една истинска история.

Как се снима кристал на вода

ТАЙНИТЕ ПОСПАНИЯ НА ВОДАТА

Поспанията на водата ни казват да се вгледаме в себе си.
~ Масару Емото

Из лекцията на д-р Масару Емото, състояла се на 18 юли 2007 година в София – НДК, зала 3:

Водата у нас

Първото нещо, което трябва да осъзнаем като основна предпоставка, е, че всички сме малко или много вода. В ембрионалния си стадий на развитие 96% от нас е вода. При новородените 80 % от тялото им е вода. При вече възрастните индивиди е в рамките на 70%. Колкото повече остарява човек, толкова повече намалява количеството вода в организма му и когато е вече към 50 %, той си отива.

Как се снима кристал на вода

Първо в 50 малки стъклени папички (напетри) се сипват по 0.5 кубични см от изследваната вода. Тоест от една и съща вода се правят 50 снимки. Тази вода се замразява за три часа при температура минус 25 градуса по Целзий. Най-отгоре върху микроскоп има поставена камера. В помещението за снимки температурата е минус 5 градуса и тъй като е много студено процесът по заснемането продължава не повече от 30 минути. Започнахме през 1994 г. – преди 13 години. Първата снимка на кристални отнеблизо два месеца и

изключително много труд да я направим.

Молитва на езерото Бива

Проведохме експеримент на езерото Бива (най-голямото в Япония, наречено Майката на езерата и намиращо се в близост до старата столица на Япония – Киото) на 25 юли 1999 г. 25 юли е известен в календара на маите като ден за тайнства.

В 4 часа сутринта дойдоха на езерото 340 души от цяла Япония. За съжаление с всяка изминала година става все по-известно с голямата си миризма, започнала да се разнася около 15 години преди 1999г. и всеки ден имало по около 300 обаждания в местната екологична служба с оплаквания в тази връзка. Причината за разнасянето на тази силна неприятна миризма са диоксинът и някои други вредни газове. Под ръководството на известния учител Шиоя, ние направихме молитва над езерото с думите: “Кристализира се течната енергия на Космоса и настъпва нова ера на голяма хармония.” Шиоя е човекът, който тайно е водил духовното наставничество на

императрицата на Япония, и всички събрали се на езерото Бива бяха хора, които изключително много го уважават. Тази година той става на 105 години. Молитвата продължи 30 минути. В резултат на нашия експеримент след месец се появиха материали по вестниците, че това лято на езерото Бива се наблюдават необичайни явления. От регистрираните преди по 300 обаждания на ден, сега няма нито едно. А определен вид водорасло (гоканада), причиняващо невероятната смрад, тази година не се е размножило в езерото. Това водорасло абсорбира енергия от вредните емисии, диоксинът и т.н. и когато такива газове няма, тогава и то не се размножава. Ние бяхме изключително щастливи, защото разбрахме, че е имало резултат от нашата молитва, но аз лично доста се зачудих как ли точно е станало това. И получих отговора от друг материал във вестник. Професор от университет в Япония правеше изявление, че е провел експеримент, пускайки в замърсена вода свръхзвукова вълна с честота над 250 хиляди херца. Когато се пусне толкова високочестотна вълна, на повърхността ѝ се образуват много мънички мехурчета и в тях влизат вредните газове, тъй като на тях свръхзвуковата вълна им е непоносима. Влизайки в мехурчетата се получава реакция – газът се взривява и изчезва. Разпада се до атомно ниво и така отровната му

същност изчезва. Когато прочетох материала във вестника, разбрах че това, което сме извършили ние, е било като пускането на свръхзвукова вълна. И нямайки с какво да се захванват, водораслите не са се размножили.

Експеримент с ориз

На десния буркан всеки ден две дечица казвали “Благодаря ти”, а на левия – “Ти, глупако”. Снимките са направени след три седмици. Бащата на децата ми донесе тези два буркана. Когато отворих левия, миришеше отвратително. В книгата си съм описал този експеримент, след което стотици семейства в Япония повториха опита. Всички отчитат същия резултат. Едно семейство обаче направило вариация на експеримента като казвали “Благодаря ти” на първия съд с ориз, “Ти, глупако” – на втория, но приготвили и трети съд с ориз, който игнорирали. Какво мислите, че се случило? Оризът, който бил пренебрегнат, загнил преди изложения на думите “Ти, глупако”. Когато други направили този експеримент, получили същия резултат. Изглежда

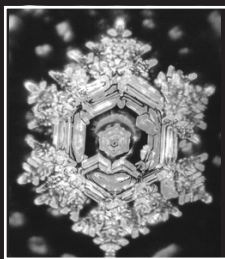

да, че даже да ви се присмиват не е толкова зле, колкото да бъдете пренебрегвани. Изразяването на позитивно или негативно отношение към нещо е начин да се дава енергия. Най-пагубна форма на поведение е отказът на внимание.

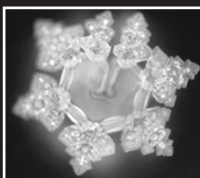
Книгата "Тайните послания на водата"

Издадена беше на 1-ви юни 1999 г. Човекът, който издаде тази книга, е моята съпруга. Преди това аз се обърнах към всички по-големи издателски къщи с предложението да издадат тази книга, но никоя от тях не каза "да". И когато споделих с моята съпруга колко искам тази книга да излезе... тя се замисли за малко и отговори: "Е, добре, все някак ще го измисля." Оказа се, че 20 години тя е заделяла пари тайно от мен и аз се

изпълних с такава благодарност към нея, която още не мога да изразя докрай. Издадохме 10 хиляди екземпляра в началото, но когато книгата излезе, имахме само 380 поръчки. Изпратихме книгата на тези 380 души с мисълта, че това начинание просто няма да го бъде. Тъй като сами си я бяхме издали, книжарниците не искаха да я продават. Но тук се случи малко чудо. Първите 380 души станаха 790, станаха 1500, 3000 – започнахме да получаваме все повече поръчки за книгата и за три месеца продадохме всичките 10 хиляди броя. Преиздадохме я с версия на английски език и започнаха да идват поръчки и от чужбина. Днес вече има сигурно поне 3 милиона издадени копия на повече от 60 езика. Мисля че скоро ще надмине "Хари Потър". :)

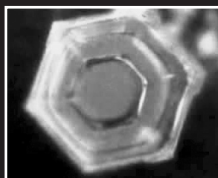
Воден кристал след отслужване на едноточасова молитва над водите на язовир Фуудживара от главния свещеник в храма Юхоуин - преподобният Като Хоки.

Кристал от вода, на която е показван образ на спон.

Воден кристал от ледника Mount Cook, Нова Зеландия (с образ на бяла мечка в центъра?!).

Кристал от дестилирана вода

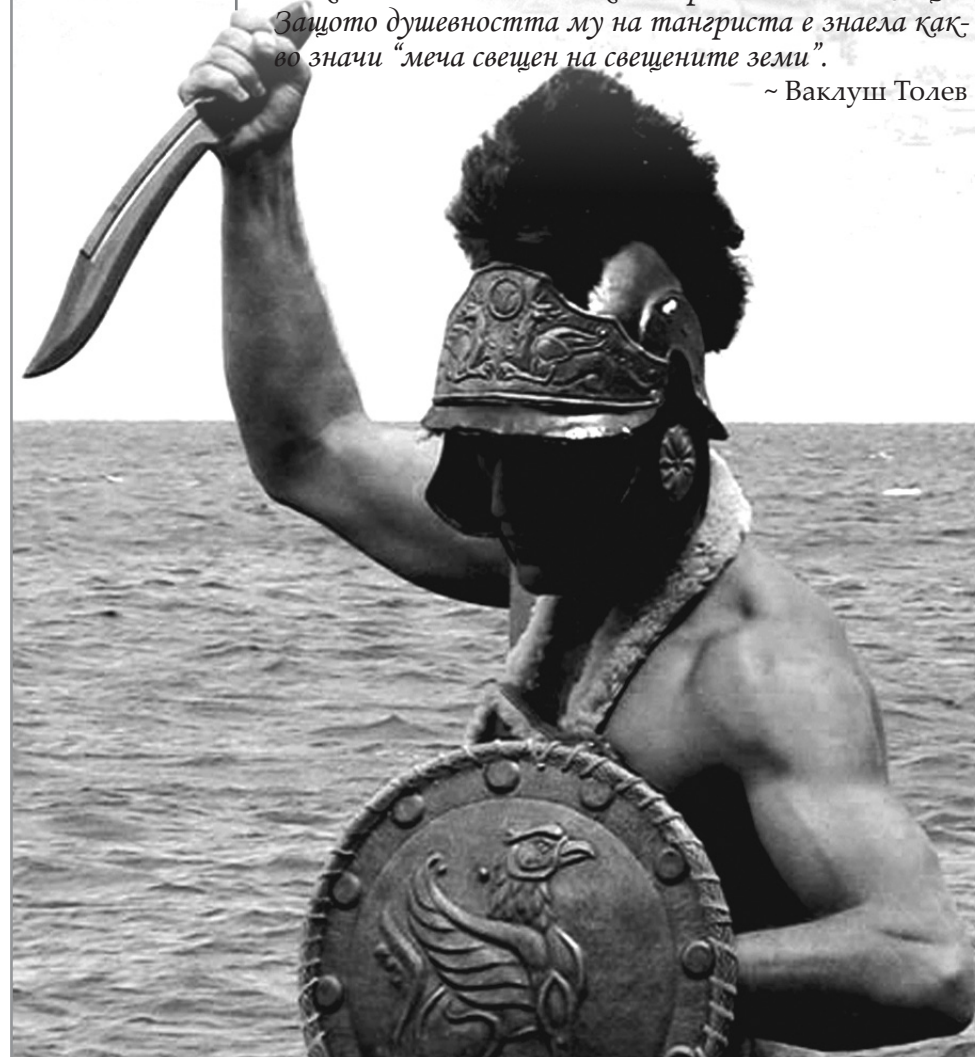

Воден дракон - сателитна снимка на цунами, Шриланка "Вълните, които виждате – ако се вгледате добре в тях, ще ви приличат на нещо. Това е дракон. Горе е главата, надолу се вие тялото му... В Япония драконът е наричан богът на водата." ~ Емото

БАГА-ТУР СВЕШЕНИЯТ МЕЧ НА ДРЕВНИЯ БЪЛГАРИН

Прабългаринът има клетвен меч – специална клетва! И когато впоследствие нашето войнство пее възхвала на "меча свещен", то не е фраза – дълбока тайна е! Някой може да го е използвал като метафора, някой може да го е използвал като прилагателно... Защо? Защото душевността му на тангрита е знаела какво значи "меча свещен на свещените земи".

~ Ваклуш Толев

ЗАКПИНАНИЕ НА МЕЧА

Вдигат се брястове в
царственост сънна
извишва се купол стъмен –
Бог благославя! И ехото звънна
над пламък и меч разжарен.

Меч всепобеден,
процеп всред мрак,
огнен и леден,
кървав за враг,
в защита убивай,
нападащ ломи,
невидим се сливай
с лъчи и тъми!

Тибел юначен народ ли настигне
блесни в пътеводни лъчи!
Брат ли ръка срещу брата подигне,
неверни ръце отсеци!

Меч всепобеден,
процеп всред мрак,
пръв и последен
стражник над праг,
мъстителност мъжка
в железни ръце,
влятявай до дръжка
в зловещо сърце!

Святкай, съгрявай сърца
преломени,
божествено-яростен меч!
Нека блестят векове отразени
из твоята вражеска реч!

Меч всепобеден,
процеп всред мрак,
гневно наведен,

ХИМНИ

Оранте провуждат сказания стари
и нечесната твърд на Балканския дух.
Чедата на Тангра са наши другари
и мъжком ни гледа Канас Аспарух.

Това е зовът на епохи праславни
в които дарпан сме ние света
с перото и меча – отци вогоравни,
горяща жарава изпод пепелта.

Конете нечесни на тези праорди
в галоп кокал сурова съдба
на Канове дрекни с конюците горди
не съжащи нивга пред чужд колена.

Светът е треперел пред конната лава
и звездната моц на кологър свещен.
Светът коленичил пред светаата сабя
на български устрем от лък устрелен.

Народът обречен на вечната драма
в които духът му, не знаещ предела
да крета в овни далече от храма
и Голготата свои по пътя поел.

И който не иска със нас да запее
в земята родила Орфей и Спартак,
едва ли ще има честта да се слее
с пръстта и скещена, със изгрек и зрак.

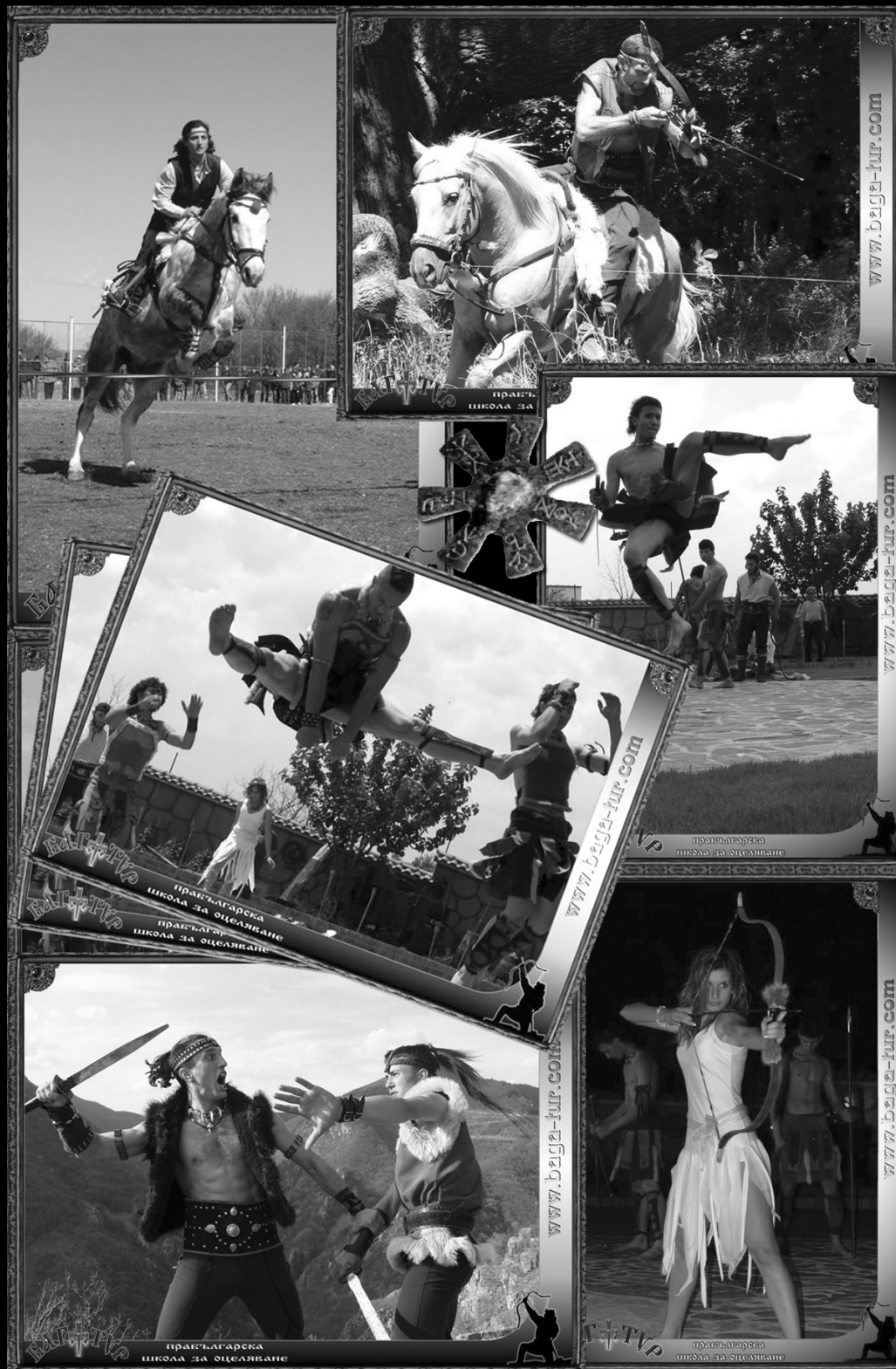
Отвърне ли лък от рода си прославен –
Бленът на Тангра и модър и сур а
Вовек му Азът да бъде закравен
И нека прониже го меч БАГАТУР!

слънце над сняг,
когато отсъдиш
смъртта да владей,
убий – без да бъдеш
убиец-злодей!

Буря настъпи ли в огнена броня,
отекваща бран и вражда –
своято знамение! Трей в небосклона,
победна, кръстата звезда.

Меч всепобеден,
процеп всред мрак,
огнен и леден,
кървав за враг,
убивай, прощавай,
пълчища води,
в десница корава
всевластен бъди!

Теодор Траянов,
"Български бападу"

Интервю с **ЯВОР ГЪНЧЕВ** за сп. *Ентусиаст*
сърководител на българска бойна "Школа за оцеляване БАГАТУР"

Каква потребност роди и как се реализира вашата школа БАГАТУР в духа на древната българска военна традиция?

Допреди седем години, когато беше създадена БАГАТУР, а така или иначе и до този момент, нямаше българска организация, която да замести онези изчезнали, организирани движения като пионерското, чавдарското, предвоенното дело. След смяната на режимите изчезнаха тези движения и не се появи друга организация, която да занимава децата успоредно с духовното, интелектуалното и физическото изграждане. Появиха се много чужди организации, които навлязоха от Изтока или от Запада – от рода на източните бойни стилове, от рода на клубове, дори секти – които да запълнят нишата от изчезването на организирани движения, занимаващи по някакъв начин децата с нещо полезно. Естествено, като всяко нещо, създаването на такава една организация е трудно – освен това трябваше да се борим с nihilistичното отношение на българите към българските неща. Борбата продължава и до днес, но вече все повече са хората, които са минали през някакво обучение в БАГАТУР, които са се докоснали по някакъв начин до заниманията и виждат, че това дава много неща

на детето, на младежа, на юношата – ако щеш и на възрастните хора. Дава им неща, които те са чели предимно по книги, по исторически сборници, виждали са ги на картинки, но да се докоснат до тях, да се занимават с дисциплини от рода на езда, стрелба с традиционния рефлексен лък, реален сблъсък в някакви игри или спаринг вариант на двубой – това са неща, които изграждат реално.

Какво означава всъщност нейното название БАГАТУР? И защо "школа за оцеляване" – не е ли по-скоро духовно възраждане и вид будителство това, което вършите като мисия с обученията и дейностите, давани и развивани чрез нея?

БАГАТУР като дума е синоним на японския самурай, на британския рицар, на френския мускетар – това е българската дума за израснал в йерархията, изградил себе си и отдаден на делото си воин. Багатурите са били най-сериозните войни в българската военна йерархия. Освен това терминът служи за означаване на отделна бойна единица. БАГАТУР е също и свещеният меч на българите, за който много малко хора знаят. **Британия си има своя приказка за меча Ескалибур, българите също имат такава легенда за**

меча БАГАТУР, който се е предавал през вековете, който е изкован от парче метеорит – камък, паднал от небето на земята – като за неговото изковаване са се били събрали предводителите на Културните раси, от които е съставен българският род. Това е една дълга легенда, която съзателят на школата ни Райчо Гънчев се е заел да изрови и пренапише като приключенски роман, като комикс за малките, да я пресъздадем и във филмов вариант...

БАГАТУР за нас е младежка организация, чиято цел е да възстанови ценностната система и методиката за работа на старите българи с техните деца. Това става чрез изучаването на поредица от дисциплини. Освен това БАГАТУР ние го възприемаме като синоним на идеята за възстановяване на изконно българските ценности и популяризирането им сред младежта чрез съвременните форми за представяне като видео, итернет, илюстрирани книжки, снимки...

А защо за оцеляване? Ние го възприемаме в широкия смисъл – от това например как да оцелееш на улицата в двубой, или в училище, тоест “ти” като индивид, до оцеляване на българския ген, оцеляването ни като нация. Да не забравим българското у нас. Това българско именно ние искаме да го извадим на показ и да го представим в достъпна форма основно

за децата, младежите, юношите.

Откъде черпите знанията, които предавате на включващите се в заниманията на школата?

От исторически източници, книги, сборници, но най-вече от пътешествията на багатурът Райчо Гънчев по източните земи. Той в течение на години обикаля земите, които се смята, че са обитавали прабългарите – районите на Алтай, Кавказ, планината Тянь Шан, Памир, Хиндокус, Киргизия... Той ги е обикалял всичките тези места като всяка година минава определен маршрут, по който се смята, че българите са минали. Обикаля на кон и се среща с хора, които действително могат да кажат нещо по нашата история.

Каква е преобладаващата възраст и приблизителна численост на обучаващите се в школата?

Така е структурирана организацията на школата БАГАТУР, че има форма на редовно членство – включва хора, занимаващи се редовно, на клубен принцип, дватри пъти в седмицата, където има изградена структура на БАГАТУР. Такава официална и действаща напълно във всички направления структура е изградената в Стара Загора. Това са около 40-50 човека от всички възрастови групи, но ние сме насочени основно към подрастващите, както по-напред подчертах. Обхващаме децата

още от детската градина (горните групи), предучилищната... до крайните училищни класове. Към тях е насочено обучението. Младежите над двайсет години вече, това е, както го наричаме, “острието на БАГАТУР” – дейните хора. Това са хората, които изнасят спектакли, които се занимават пряко като актьори, каскадьори във филмите, които представят БАГАТУР... тези, които вървят напред. А вече самото пък “острие” трябва да бъде насочвано от някой и това са възрастните, зрелите хора, които могат да дадат опита и знанието как и накъде да се върви. Така че общо – като членове, като хора симпатизанти и минали през обучението на БАГАТУР – може и да са хиляди станали.

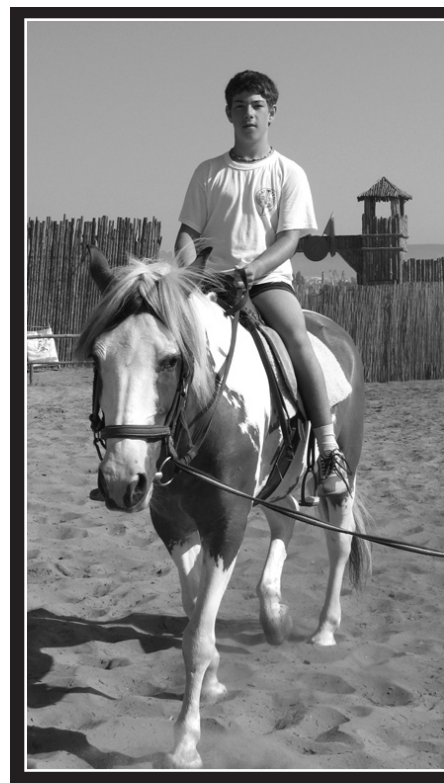
Какво включва и как е организирано – или се организира – обучението?

Като казваме възстановяване на ценностната система и методиката на обучение на старите българи, ние визираме няколко дисциплини. Включва се работа с кон – не само езда, но цялостна работа, което е далеч по-сложно занимание. Изучаване на старите български оръжия. Също – физическо изграждане въз основа на бойните умения и бойните изкуства на системата БАГАТУР, чиято цел е да стане българският спорт. Но това не е древното бойно изкуство на българите, защото

то е изчезнало. Това е съвременна система, базирана на отношението и достиженията на българина като идейна платформа. Опирайки се на това, което е останало до нас, ние избираме тази философия, ценностна система и идеята за българския дух.

Организиран се лагери, за които децата научават или от други, които вече са били, или от телевизийни предавания, или основно от интернет. Ние представяме с какво ще се занимават на лагера и те се записват. Така попадат на лагера на БАГАТУР, който е естествено по-строг – можем да го оприличим на полувоенен лагер.

Направихме и лагер за деца с увреждания с основна насоченост – лечението, наречено хипотерапия, тоест работа с коня като лечебно средство за такива деца. Конят е една енергийна система, която е доказано помагача в подобни случаи. Заниманията с коня от моя гледна точка им дава свобода на духа. **Всеки, който се е качил на коня се чувства... как да го кажа – чувства се в небесата, понесен от някаква енергия, която в случая е конят; чувства се освободен от земята и дребните неща, които иначе го заобикалят.** Специално за тези деца, които трудно се придвижват сами по земята – може да се каже, че в момента, в който се качат на коня, те вече са понесени... Конете усещат много – дали е доброна-

мерен някой, който ги доближава, дали му мисли лошото, дали е опитен, дали е неопитен, какво е настроението и състоянието на човека – това конете го чувстват и допуснат ли го до себе си, се стремят да помогнат по всякакъв начин на ездача...

С какви по-точно оръжия се учат да си служат възпитаниците ви?

Това са оръжията, за които със сигурност знаем, че за боравели древните българи – извитата сабя, лъкът, бончукът (копие с конска опашка), бичът... Бичът като оръжие е по-малко разпространен,

но при номадския начин на живот той е служел от една страна за управление на огромните стада от добитък, а от друга и като оръжие е употребяван – дори до днес в кавказките степи има останали практики на ловуване с бич.

Освен това ние засягаме в последно време и по-древните пластове на народите, които са живеели тук на Балканския полуостров – траките. Започваме да възстановяваме и работата с техните оръжия – това е махарата; това е оръжието, наречено румфея; късият меч, наречен акинак (акинакис)...

Често провеждате демонстрационни турнири, възстановки на важни събития от българската история или тракийски и славянски обичаи. Разкажете ни повече за тази страна от активността си?

Хората, които се занимават в школата, се изграждат по нейната система и занимавайки се вече трета-четвърта-пета година, те стават достатъчно качествени и можещи, за да покажат какво представлява БАГАТУР. Тоест те са лицето и, както казах, острието на БАГАТУР. С тях организираме един спектакъл БАГАТУР, който проследява пътя на българите и вледите се в генома на днешния българин траки и славяни. В този спектакъл включваме сюжети от българската история, моменти от ритуали, но основно това е боен спектакъл, в който искаме да

представим бойните умения на българите, славяните и траките. За всеки етнос имаме реквизит от характерните за него облекла, работи се с характерните за него оръжия и целта е максимално достоверно да представим бойни схватки. В него включваме и момичетата, които си имат свое място в организацията на БАГАТУР. Тях не искаме да ги направим войни по вид, а войни по душа. Те участват с възстановки на тракийски и славянски танци. Занимават се и с оръжия, за които знаем, че жени са работели с тях – бичът е едното от тях, лъкът също... След спектакъла има възможност тези, които са гледали, да се включат и докоснат по-реално като се качат на кон, стрелят с лък, пробват дали тежи ризницата или сабята, или мечът.

Какво не знаем за древната си българска история и за нашето представителство в световната – като извор на култура и на духовност?

Ние не знаем много неща, тъй като българската история периодично е била заличавана, изтривана, изгаряна като книжнина... с цел да бъдем обезличени като нация. Така че сега тепърва се откриват и излизат отново различни неща от документи, свързани с българската история. Но засега старата българска история остава доста обвита в мъгла и неясна,

така че професорите и историките спорят много какъв е бил древният българин и откъде идва. Целта на БАГАТУР е да проучи и да представи тези теории и най-вече практически да се започне някаква работа и да се показва на децата. Защото много спорове могат да се проведат между професорите за едно просто нещо като традиционния рефлексен прабългарски лък, с който се знае, че е отвоювано това парче земя тук, а няма нито една негова възстановка, няма нито една спортна дисциплина, базирана на този лък. И ние в момента се налага да си ги внасяме от чужбина (от Унгария) тези лъкове под имена като маджарски, скитски, хунски...

Професорите може много да спорят, но ние искаме да ги дадем реално на младежите да работят с тях – да се докоснат, да се качат на коня, да хванат сабята в ръка... Да се натоварят физически с пълното съзнание, че това са го правели техните деди като начин на физическо, интелектуално и духовно изграждане, което те продължават сега. За нас е важно успоредно трите неща да се развиват и да се събуди гледната точка на древните българи към света, природата, другите хора.

Ярък пример за това е Великата България на Кубрат, наричана така от другите народи – не просто България, а Велика, което значи, че в техните очи тя е била велика

нация, империя даже. Кубрат е успял да обедини огромна маса от хора с различни вероизповедания, езици, култура – с политика за толерантност и все пак за строго спазване на основните писани закони. Така че те с гордост са се наричали българи, въпреки че са изповядвали друга религия и са имали и своя култура.

Не случайно е избрана конската опашка като бойно знаме на българите, не случайно точно конят е едно от свещените животни за българите, не случайно прическата им е била от темето на главата да излиза дълъг сноп коса... Те са били много добре запознати с енергийните меридиани, с точките, които в момента са ни познати от китайските лечения. Всичко е било така направено, така разработено, че атрибутите по човека и човекът върху коня да направят едно цяло – един затворен кръг, една топка енергия... Ние днес не разбираме много тези неща, за съжаление, но те са ги знаели и благодарение на това нацията е вървяла напред и е просперирала.

За да се свържете с българска школа за оцеляване "БАГА-ТУР" и за повече информация:

www.baga-tur.com

Фотографии в темата © Бага-Тур

ПЕРПЕРИКОН, Родопска планина

Фотография © Силвия Иванова

Никола Гигов живее и твори в град Смолян, Родопска планина. Автор е на над 40 книги – поезия и проза, издадени в България и чужбина. В печата има над 2300 негови художествени публикации (1960 – 2002), от които 300 са публикувани в чужбина – на 20 езика. В периода 1990 – 2000 г. е водещ в предаването “Непресъхващи извори” по Българската национална телевизия. С телевизионния екип създава 50 половинчасови филма за българските народни песни (продуцент Николай Цочев), които влизат в Златния фонд на БНТ. Много от тези филми са излъчени също по Евровизия и Интервизия, покрили 60 страни.

Орфей и орфизмът са тема на неговия живот. Като изследовател на Орфей, Никола Гигов преброява стотици места в Родопите, посещава 35 страни, става аргонавт в Колхида (1984 г.) и т.н.

Носител е на национални и международни награди. Член е на СБП.

За четири десетилетия навлиза в езотеричните знания от древността и създава своето Сказание за свещените тайни. В книгата си “Ситото на Бога” обобщава:

Свидетелствам, че Родопите са...

... Българското духовно Елдорадо

Интервю-разговор с **Никола Гигов** за сп. *Ентузиаст*

АРГОНАВТИТЕ

Изследвайки творчеството на Орфей аз какво доказах в живота си – първо, че е историческа личност, която живее в 13-ти век пр. Хр. До тогава учените датираха времето от 15-ти до 5-ти в. пр. Хр. Това са едно хиляда години. Не е възможно един човек хиляда години да живее, а той дори е убит сравнително млад. Тринайсети век как го открих? Чрез кораба Арго. Орфей е бил на кораба и ако установя на кораба времето, вече установявам и

това на Орфей.

Има един главен библиотекар на Александрийската библиотека в древността, който се казва Аполоний Родоски и е написал книга “Аргонавтика”. Още първият стих на неговата книга е: “А сега, да си спомним Орфей...” Още първият стих. А вътре казва: “Едно поколение преди троянската война, беше походът на аргонавтите.” Тъй като е датирана реалната троянска война, аз връщам едно поколение назад и засичам 13-ти век пр. Хр. Мнозина

учени се сърдеха на Шлиман, който откри Троя – как, защо ще вярва той на Омир, който първо е сляп и второ – живее 500 години след троянската война. Това не е наука! Но Шлиман какво направи, как откри Троя? Всички, посочени дотогава места от академици и професори, излязоха неверни, а той го откри. Той чете Омир от осем годишен и си е представял всичко образно. Знаете, едно дете има голямо въображение. И после взема онзи стих, който рисува как от сутринта до вечерта влачат убития Хектор три пъти около Троя, за да си изразят победата. Гениалният в този случай Шлиман казва: “Аз ще разделя на три, ще намеря окръжността и като намеря окръжността зримо ще знам кой хълм е.” Това е човекът, който е наистина безумен в търсенията си! Шест-седем метра пласт пепел е имало и той копае със 100 до 200 работници, на които плаща, след като забогатява в Америка. Той е от рода на златотърсачите, на джек лондоновските герои, но си е хвърлил парите за нещо свястно.

Така и при мен това беше стихът: **“Едно поколение преди троянската война беше походът на аргонавтите.”** А после ми се случи да бъда и аз на кораба Арго в Колхида – беше нещо като приказка. Корабът е без един пирон, няма мотор – всичко е на весла, няма компас – само трябва да имаш познание за звездите,

теченията, птиците... С Тим Северин бях – един симпатичен, риж ирландец, един от най-големите пътешественици на 20-21-ви век. А след това се виждахме и тука, в Пловдив – май 1986г. Тогава той пътуваше от Лондон до Цариград на кон. Той ме покани да участвам и в експедицията на Одисей, но аз не приех – без да му дообяснявам всичко, за да не обиждам гърците. Защото Одисей е убивал нашите тракийци, отишли да помагат на Троя, по време на сън и аз не мога да си го позволя – нравствено не мога да си го позволя. А когато го питаха Северин в Колхида: “Вие казвате, че всичко, което са преживяли по пътя древните, е вярно. А нима сирените, които са пяли на аргонавтите също ги има?” И той отвърна: “И това е вярно, защото при изморително пътуване сред водните пространства съзнанието на човека се променя – той е жаден, той е в края на силите си, в друго състояние е и чува, че шурти вода, чува песни на сирени – чува други светове, които иначе никога няма да чуе.” И убеди присъстващите. А как Орфей е спасил неговите моряци да не се издавят? Установих, че песента на сирените е тетраход, кварт, което значи че на четири ноти се крепи, а числото 4 е емблема на смъртта. Докато орфеевият лад е пентатоника – квинт – и фактически разрушава тези звуци и така освобождава човека от притегателността им.

ОРФЕЕВИЯТ ЖЕЗЪЛ

Той е почти като на Хермес. Тези две змии завити една около друга, същевременно са като Кундалини, ДНК. Следват крилето и кристала. Крилето изразяват творчеството, а кристала – връзката със звездния свят. При ясновидството е имал също змийско топче и делфинов пръстен. Имал е и втори жезъл – Сатурнов, който се е отказал да ползва, защото главното му кредо е “кръв не проливай”. Ако разгънете Аристофан, веднага ще намерите това: “Орфей ни учеше – *кръв не проливай.*”

ИЗВОРИТЕ

Разполагам с 900 извора за 50 години проучвания като сега в последно време проучих 24 извора от Петербургската библиотека, които един професор – Владимир Дубровски – ми предостави. Бяхме заедно на един световен конгрес и той без да съм му искал нищо преровил сам цялата петербургска библиотека и измъкнал от небитието 24 фрагмента от стихове на Орфей...

“Земята може да се завладее с лира, не с меч” – вижте колко съвременно звучи! Имам резюмета на всичките 20 книги, които той е създал. Те самите са унищожени, но са запазени цитати. Най-близките, гърците, са го цитирали след това и са го обичали. Сега в Смолян, на орфеевите международни празници, и гърци имаше, и

турци имаше, и от Грузия също... Някога Орфей е ходил към света, сега света дойде в България. Три хиляди деца пееха – 250 от чужбина, кралският симфоничен оркестър на Англия свиреше. Направихме един европейски празник в Смолян. **Орфей обединява, а не разделя.** И гърците са го обичали, защото те стават градове-държави и Делфи се явява като арбитраж за споровете между тях. А Орфей е поставил основите на делфийското светилище и се получава така, че той става обединител на Гърция с миролюбието си.

На гръцки език намирам в наша подкрепа следното изречение: “От Родопите към Гърция слезнаха поезията, музиката и свещените изкуства.” Тоест те сами си признават, но древните. Сегашните – не. Теофраст казва: “Ние, елините, сме научили мистериите от Родопите на Орфей.”

ЕВРОПА

Първото, открито от Никола Гигов, обозначение на Европа е върху римска карта от 3-ти век и обхваща земите на изток от Родопска планина (България).

/Виж. Кирило-методиевска енциклопедия, изд.1995г., с.591./

Виждате, тук пише Тракийско море – значи Бяло море е Тракийско море първоначално.

Същевременно момичето Европа е тракийка, макар че гърците считат, че е финикийка. Тя е дъщеря

на цар Агинор, за чийто произход също заслужава в бъдеще да се докаже, че не е финикийски. Европа решава да избяга от царските палати във Финикия и да си отиде при родилния корен, където е сродникът цар Феней, царувал по времето на Орфей и владееел Странджа. Тя успяла да се прибере при роднините си и толкова били щастливи траките, задето се е върнала принцесата Европа, че ѝ даряват земя. И тази земя, която е очертана на римската карта, е нейната земя. На изток от Родопска планина е очертана първата граница на Европа. И това е станало преди три хиляди и триста години! После Европа се разширява до Стара планина, Черно море и опират Дарданелите към Троя, защото троянците са също с роднински на траките произход. А ако се върнем назад във времето, те са клонка от последния син на Ной – Яфет. Трябва да се има предвид, че траките са имали около 90 племена и много от тези племена са ходили по местата далеч на изток, където се знае, че са били прабългарите, така че те имат породнински и сложни взаимоотношения. Аспарух не е избрал това място случайно. Тоест някога са отишли оттук там и след това той си се връща. Не се знае много, но и Босфор е дума на траките – не е турска дума – и означава “краवेशки брод”.

ТРОЙНИЯТ СПЛИТ

Аз се движа в т.нар. синкретично изкуство, което означава наука, изкуство и вяра в троен сплит – както са били древните. Ако това, което казваш, е автентично – то е научно; ако го казваш художествено – то е изкуство; а ако носи и идейна символика всичко това – то е вяра. А да сплетеш в троен сплит всичко е много по-трудно отколкото отделно да си учен, отделно да си изкуствовед, отделно да си свещеник. И съчетавайки ги, разбрах предимството на древните. Тройният сплит е като въже – три плитки не можеш да ги скъсаш. Докато онези не само можеш, но те се и карат помежду си – науката с изкуството, изкуството с вярата и обратното.

Бронзов свещник от края на XVIII в.: "Веспалка"

Родопска планина

Фотографии © Албена Маркова

 Банкя
извор на живот™

извор на живот